



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. června 2022 v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Lněničky a soudců JUDr. Petra Smrže a Mgr. Petra Hovorky odvolání obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], otce obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED], matky obžalovaného [REDACTED], narozené [REDACTED], obžalovaného [REDACTED], narozeného [REDACTED] a státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2022, č. j. 63T 6/2021-5217 a rozhodl,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného [REDACTED], otce obžalovaného [REDACTED] a matky obžalovaného [REDACTED] **částečně zrušuje**, a to ve výrocích o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy týkajících se poškozených [REDACTED] a [REDACTED].

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že:

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [REDACTED] povinen nahradit poškozené [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], nemajetkovou újmu ve výši **500 000 Kč**, poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], nemajetkovou újmu ve výši **100 000 Kč** a poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši **100 000 Kč**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [REDACTED] povinen nahradit poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] majetkovou škodu ve výši **16 895 Kč** a poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED] majetkovou škodu ve výši **16 894,50 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození [redacted] a [redacted] odkazují se svými nároky na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy proti obžalovanému [redacted] na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození [redacted] a [redacted] odkazují se zbytky nároků na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy proti obžalovanému [redacted] na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [redacted] a odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové zamítají.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 3. 2022, č. j. 63T 6/2021-5217 byli obžalovaní uznáni vinnými jednáním spočívajícím v tom, že: „v době od [redacted] 2019 do [redacted] 2019 v [redacted] a jinde, v úmyslu obohatit se na úkor poškozené [redacted] narozené [redacted] bytem [redacted], se dohodli s poškozeným [redacted] narozeným [redacted] bytem [redacted], na tom, že od něj prostřednictvím společnosti [redacted] spol. s r.o. koupí za částku 200 000 Kč společnost [redacted] s.r.o., se sídlem [redacted] a následně dne [redacted] 2019 uzavřel obžalovaný [redacted] na pobočce České pošty s.p., v [redacted], s [redacted], „Smlouvu o převodu obchodního podílu“, na základě které se společnost patřící obžalovanému [redacted] spol. s r.o., IČ: [redacted] stala vlastníkem společnosti [redacted] s.r.o., a následně obžalovaní [redacted] a [redacted] využili k padělání smlouvu označenou jako „Kupní smlouva práva na užívání nemovitosti“, kterou dne [redacted] 2019 uzavřela poškozená [redacted] se společností [redacted] s.r.o., tehdy zastoupenou [redacted], a z této smlouvy vyňali poslední list obsahující závěrečné obecné smluvní ustanovení, podpisy a ověřovací doložky [redacted] a tento list použili do listiny označené jako „Smlouva kupní“, na základě které měla [redacted] prodat nemovitost na adrese [redacted] - zastavěná plocha a nádvoří na parc. č. [redacted], výměra 246m², jejíž součástí je stavba: [redacted] bydlení, stavba stojí na pozemku p. č.: [redacted] budova v památkové zóně, zahrada na parc. č. [redacted] výměra 669 m², pozemek v památkové zóně, vše zapsané na listu vlastnictví č. [redacted], katastrální území: [redacted] obec: [redacted] - společnosti [redacted] s.r.o., patřící tehdy [redacted] za částku 2 500 000 Kč; a poté obžalovaný [redacted] po předchozím uvážení v úmyslu usmrtit poškozené [redacted] a [redacted] ve snaze zabránit prozrazení podvodu při převodu shora uvedené nemovitosti a s cílem získání majetkového prospěchu v souvislosti s převodem uvedené nemovitosti, vylákal poškozené [redacted] a [redacted] na schůzku, kdy se setkali dne [redacted] 2019 v 16:25 hodin na parkovišti restaurace [redacted] u obce [redacted] sjezd z dálnice [redacted] č. [redacted] kam poškození přijeli v osobním motorovém vozidle [redacted] barvy, RZ [redacted] následně tímto vozidlem jeli dle jeho instrukcí za vozidlem tovární značky [redacted] barvy, RZ [redacted] se kterým na schůzku obžalovaný [redacted] přijel, a dojeli k rekreačnímu objektu na adrese [redacted] čp. [redacted] který si obžalovaný [redacted] předchozího dne pronajal od vlastníků objektu – manželů [redacted] bytem [redacted] přičemž zde v blíže nespecifikované době od [redacted] 2019 od 16:28 hodin do [redacted] 2019 usmrtil oba poškozené, a to [redacted] tak, že mu dosud nezjištěným předmětem, kterým působil opakovaně velkou silou, způsobil sečné rány hlavy s tříštivým rozlámáním lebky, a to sečnou ránu v levé čelní spánkové krajině délky 12 cm, zasahující ke kosti, sečnou ránu na rozhraní čelní a temenní krajiny délky 6,5 cm, zasahující ke kosti, tříštivé rozlámání klenby a spodiny lebni - kosti čelní, levé kosti spánkové, přední a střední jámy lebni, a tureckého sedla s puklinou pravé střední jámy lebni a potrháním tvrdé pleny mozkové, krvácení pod pavučnici, rozhmždění mozku - levého čelního, spánkové a

temenného laloku mozku, v důsledku čehož došlo k poškození mozku a smrti poškozeného, a [redacted] usmrtil nezjištěným způsobem, kdy příčinu smrti nebylo možné pro pokročilou hnilobu s počínajícím zmydelněním jednoznačně určit, ale pitevní nález odpovídá udusení z utopení, tedy že byla vhozena do vodní nádrže v momentě, kdy byla ještě naživu, poté jejich ostatky odvezl uvedeným vozidlem [redacted] na silniční most silnice [redacted], spojující obce [redacted] a [redacted] a vedoucí přes vodní nádrž [redacted], k tělům připevnil lano, řetězy a jako zátěž betonový prefabrikát a žulový kvádr, poté těla hodil do vodní nádrže [redacted] (těla poškozených se podařilo nalézt až na základě opakované rozsáhlé pátrací akce, kdy byla vytažena ze dna vodní nádrže [redacted] až ve dnech [redacted] - [redacted] 2019); načež obžalovaný [redacted] odstavil vozidlo poškozených poblíž [redacted] odkud jej dne [redacted] 2019 společně s obžalovaným [redacted] převezli do [redacted] republiky, kde jej odstavili v průmyslovém areálu na adrese [redacted], a kdy oba obžalovaní z vozidla demontovali registrační značky a vnitřek vozidla polili benzínem a blíže neurčeným pracím či mycím prostředkem, to vše ve snaze zničit případné stopy, následně se obžalovaní vrátili vlakem do České republiky a následně v úmyslu dokončit podvodný převod předmětné nemovitosti dne [redacted] 2019 obžalovaný [redacted] zajišťoval na poště v [redacted] ověření kopie shora uvedené „Smlouvy kupní“, zároveň téhož dne obžalovaný [redacted] připravil formulář označený jako „Návrh na vklad práva do katastru nemovitostí podle § 14 zákona č. 256/2013 Sb.“, který si stáhl online ze stránek katastrálního úřadu, obžalovaný [redacted] jej poté opatřil falešnými podpisy poškozených [redacted] a [redacted], a dne [redacted] 2019 falešný návrh na vklad společně s falešnou „Smlouvou kupní“ odeslal obžalovaný [redacted] z pošty v [redacted] na pracoviště Katastrálního úřadu [redacted] kam byly listiny doručeny dne 17. 6. 2019 a na základě těchto bylo zahájeno řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí pod sp. zn. [redacted], ale k zápisu vkladu do katastru nemovitostí nedošlo v důsledku zásahu policie, kdy dne 8. 8. 2019 byla předmětná nemovitost podle § 79a odst. 1 tr. řádu zajištěna jako nástroj trestné činnosti, a dále obžalovaný [redacted] sepsal dne [redacted] 2019 u notárky JUDr. Alexandry Červové, Národní obrany 823/37, Praha 6, „Notářský zápis“, sp. zn. NZ 232/2019, N 224/2019, na jehož základě se jediným společníkem společnosti [redacted] s.r.o., stala společnost [redacted] spol. s r.o., a dalším jednatelem této společnosti se stal obžalovaný [redacted], načež notářský zápis a další potřebné listiny doručil dne [redacted] 2019 na pracoviště [redacted] soudu v [redacted] k provedení zápisu v obchodním rejstříku, a v případě zápisu „Smlouvy kupní“ a převodu nemovitosti by způsobili poškozené [redacted] narozené [redacted] škodu v celkové výši nejméně 23 844 230 Kč“.

2. Toto jednání bylo u obžalovaného [redacted] právně posouzeno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. j) tr. zákoníku; u obžalovaného [redacted] jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

3. Obžalovanému [redacted] byl uložen podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 54 odst. 1, 2 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvaceti pěti let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku byl obžalovaný [redacted] pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovanému [redacted] byl uložen podle § 209 odst. 5 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání pěti let. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný [redacted] pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku byl obžalovanému [redacted] dále uložen peněžitý trest ve výši 500 celých denních sazeb s výší denní sazby 10 000 Kč, tedy celkem 5 000 000 Kč. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl oběma obžalovaným dále uložen trest propadnutí věci, a to zajištěných peněžních prostředků ve výši 1 500 000 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byli oba obžalovaní zavázáni povinností nahradit společně a nerozdílně poškozené Církví [redacted] IČ: [redacted] se sídlem [redacted] způsobenou škodu ve výši 31 197 Kč. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný [redacted] zavázán povinností nahradit poškozené [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted]

poškozenému [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] způsobenou škodu ve výši 40 496,50 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč a poškozenému [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] způsobenou škodu ve výši 16 894,50 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč. Podle § 229 odst. 1, 2 tr. řádu byli poškození [REDACTED] a [REDACTED] odkázáni se svým nárokem vůči obžalovanému [REDACTED] a se zbytkem svých nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [REDACTED] narozený [REDACTED] (dále jen „[REDACTED]“ nebo „obžalovaný“) řádně a včas odvolání, které písemně odůvodnil obhájce Mgr. Petr Lukáč. Obžalovaný napadl rozsudek ve výroku o vině i trestu a nalézacímu soudu vytýká, že skutkový děj považoval za objasněný odkazem na důkazy, které danou skutečnost neobjasňují, resp. s odkazem na důkazy, jejichž obsah umožňuje dvojí výklad a soud se přiklonil k výkladu méně příznivému pro obžalovaného (přestože výpověď obžalovaného ze dne 18. 12. 2020 nebyla řádně zpochybněna), že nelze mít za prokázané skutečnosti o nichž lze přijmout pouze pravděpodobnostní závěr, že se soud nevypořádal ze skutečnostmi, které měly vyplynout z důkazů navržených obhajobou, a že skutkový stav uvedený ve výroku o vině nemůže obstát, neboť není zjištěn s nejvyšší možnou mírou pravděpodobnosti.

5. V úvodu odůvodnění odvolání obžalovaný namítá, že všechny zajišťovací úkony provedené v trestní věci podle hlavy čtvrté tr. řádu jsou nezákonné, neboť byly vydány nepříslušným soudem (Obvodním soudem pro Prahu 6). Důvodem je, že od 18. 6. 2019 mělo dozor nad přípravným řízením ve věci vykonávat příslušné, tedy Krajské státní zastupitelství v Hradci Králové, a příkazy podle hlavy čtvrté tr. řádu měl vydávat Okresní soud v Havlíčkově Brodě. Důvodem je obsah záznamu o telekomunikačním provozu ze dne 18. 6. 2019 z jehož obsahu je možné učinit dílčí závěr, že OČTŘ již dne 18. 6. 2019 věděly, že pohyb poškozených skončil v okrese soudu v Havlíčkově Brodě a měly tedy předpokládat a navíc i předpokládaly, že v tomto okrese mělo dojít k nejtěžšímu trestnému činu, který v té době kvalifikovaly jako zločin zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku. Od počátku policie pracovala maximálně se dvěma verzemi, že se zločinu dopustil poškozený [REDACTED] na poškozené [REDACTED], anebo že se ho dopustil [REDACTED]. Touto časovou souvislostí obhajoba prokazuje, že se od počátku vysoce pravděpodobně soustředila pozornost na [REDACTED] a k tomu bylo přizpůsobováno zajišťování důkazů. Na podkladě toho dospívá obžalovaný k závěru, že předpoklady pro stanovení místní příslušnosti Obvodním soudem pro Prahu 6 byly stanoveny nesprávně, pokud je uváděno, že přesné místo, kde mohl být trestný čin spáchán, nelze aktuálně zjistit, stejně tak nelze dosud ani ve vyšší míře pravděpodobnosti usuzovat na to, kdo je pachatelem činu. Tento závěr obžalovaný dovozuje i z listiny na č.l. 4034, označené jako „Žádost o provedení dožádání - pátrání po pohřešovaných osobách [REDACTED] – [REDACTED]“ č.j. [REDACTED] policejního orgánu v [REDACTED] sepsané vrchním komisařem [REDACTED] dne 18.6.2019, z které plyne, že již dne 18.6.2019 byl dostatečně odůvodněn závěr, že k násilnému trestnému činu došlo v okrese Havlíčkův Brod. Tomuto závěru obžalovaného svědčí i obsah rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, který v neveřejném zasedání konaném dne 19. 5. 2021 usnesením č. j. 8 To 24/2021-4290 rozhodl, že podle ust. § 257 odst. 1 písm. a) tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje a za použití § 17 odst. 1 a § 18 odst. 1 tr. řádu se věc přikazuje k projednání Krajskému soudu v Hradci Králové. Obžalovaný k tomu uzavírá, že všechny důkazy obstarané na základě povolení k realizaci zajišťovacích úkonů jsou nezákonné důkazy. Stejně tak jsou nepoužitelné a nezákonné všechny důkazy a úkony na nichž se podílelo Městské státní zastupitelství v Praze včetně nezákonného vyšetřovacího pokusu, neboť není možné akceptovat důkazy získané na základě povolení nepříslušného soudu. Takové důkazy jsou nepoužitelné pro zjištění viny. Obžalovaný dále poukázal na to, že i v řízení před soudem je

obžaloba zastupována nezákonným státním zástupcem (jako v přípravném řízení), neboť se jedná o stále stejnou státní zástupkyni [REDAKCE] z Městského státního zastupitelství v Praze. Právní řád (zejména pak § 7 zákona č. 283/1993 Sb. o státním zastupitelství a § 18 tr. řádu), předpokládá, že dozorcující státní zástupce bude ze státního zastupitelství, v jehož obvodu se trestný čin stal. Obžaloba však byla v řízení před nalézacím soudem zastupována státní zástupkyní z Městského státního zastupitelství v Praze. Dílčím přidělováním [REDAKCE] z Městského státního zastupitelství v Praze ke Krajskému státnímu zastupitelství docházelo podle obhajoby k obcházení rozhodnutí Vrchního soudu v Praze v této věci a také k obcházení výše citovaných právních norem a ústavních kautel.

6. Obžalovaný dále namítl, že nalézací soud u hlavního líčení četl bez souhlasu obhajoby výpovědi obžalovaného [REDAKCE] ze dnů 23. 9. 2020 a 24. 9. 2020 učiněné při hlavním líčení u nepříslušného Městského soudu v Praze. Tyto výpovědi ohledně průběhu dnů [REDAKCE] až [REDAKCE] 2019 však obžalovaný nahradil výpovědí ze dne 18. 12. 2020 a původní popis událostí těchto dnů obžalovaný prohlásil za nepravdivý. Soudu prvního stupně vytkl, že přesto svá skutková zjištění ohledně dnů [REDAKCE] až [REDAKCE] 2019 činí z výpovědí [REDAKCE] ze dnů 23. 9. 2020 a 24. 9. 2020, o kterých obžalovaný jasně prohlásil, že jsou nepravdivé. Takové skutečnosti nemohou být považovány za prokázané, pokud je odkazováno na důkazy, jejichž obsah umožňuje dvojí výklad a soud se přiklonil k výkladu méně příznivému pro obžalovaného. Obžalovaný dále poukázal na to, že jeho tzv. „druhá výpověď“ ze dne 18. 12. 2020 parafrázovaná v bodě 11 rozsudku nebyla ničím a nijak relevantně zpochybněna. Obžalovaný dále podal jednotlivé dílčí námitky, ke kterým se odvolací soud vyjádří níže.

7. Odvolatel nakonec poukázal na usnesení Vrchního soudu v této věci pod č. j. 8 To 24/2021-4290 ve kterém je uvedeno: „*V souzené trestní věci je zcela evidentní, že skutek vraždy a skutek podvodu jsou oddělenými skutky a každý z nich byl spáchán samostatným jednáním, které vedlo (směřovalo) ke vzniku odlišného následku.*“ A doplnil, že shodně jako Vrchní soud v Praze se domnívá, že skutek vraždy a skutek podvodu jsou oddělenými skutky a každý z nich byl spáchán samostatným jednáním, a proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil z důvodů podle ust. § 258 odst. 1, písm. a), b), c) tr. řádu, a poté obžalovaného ve vztahu ke skutku podvodu zprostil obžaloby podle ust. § 226 písm. b) tr. řádu a ve vztahu ke skutku vraždy zprostil obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu.

8. Proti rozsudku podal obžalovaný [REDAKCE] dále odvolání písemně odůvodněné prostřednictvím obhájce JUDr. Prokopa Beneše. V úvodu odůvodnění odvolání obžalovaný definuje stanovisko, že pro odsuzující rozsudek je třeba prokázat, že se skutek stal a kdo je pachatelem a nepostačuje polemika s obhajobou. Napadený rozsudek se soustředil na to, aby kritizoval obhajobu, avšak to pro odsouzení nepostačuje. Jako příklad uvádí tvrzení soudu o mentálním zvratu v závěrečném tvrzení obhajoby. Odvolatel dále vytkl rozsudku soudu prvního stupně konkrétní pochybení, která odvolací soud vyhodnotí níže. Obžalovaný dále brojl proti uloženému trestu odnětí svobody a propadnutí věci a náhradě majetkové škody. Obžalovaný závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby, případně napadený rozsudek zrušil a vrátil soudu prvního stupně.

9. Za obžalovaného [REDAKCE] podal v jeho prospěch odvolání otec [REDAKCE] (dále jen odvolatel), který je osobou oprávněnou dle § 247 odst. 2 tr. řádu. Odvolatel brojl proti hodnocení soudu prvního stupně ve vztahu k výpovědi obžalovaného [REDAKCE] a své svědecké výpovědi, dále předložil svůj názor, proč obžalovaný [REDAKCE] podal výpověď, což bylo po poučení tehdejší obhájce a současně ze strachu z vysokého hrozícího trestu. Dále se ohradil proti konkrétním větám v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a předložil vysvětlení, přičemž zdůraznil, že otázky na časové souvislosti mu byly pokládány s odstupem dvou a půl let a není

jednoduché na otázky týkající se běžného rodinného života po takovém časovém odstupu reagovat. Odvolatel uzavřel, že jeho výpověď neobsahuje žádné úmyslné nevěrohodnosti a účelovosti, neboť vypovídal před soudem pod přísahou zcela pravdivě. Závěrem navrhl, aby obžalovaný [REDAKCE] byl zproštěn v plném rozsahu obžaloby.

10. Za obžalovaného [REDAKCE] podala v jeho prospěch odvolání matka [REDAKCE] (dále jen odvolatelka), která je osobou oprávněnou dle § 247 odst. 2 tr. řádu. Odvolatelka namítla, že během celého procesu byly všechny důkazy vykládány v neprospěch jejího syna. Je nelogické, aby poškození byli usmrceni před tím, než došlo k dokončení celé transakce, veškerá jednání a schůzky s [REDAKCE] absolvoval obžalovaný [REDAKCE]. Výrok že její syn plánovaně vylákal [REDAKCE] s úmyslem jej usmrtit je nelogický, stěžejí uskutečnitelný a hlavně neprokázaný. Odvolatelka dále poukázala na znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie a psychologie, ze kterého plyne, že její syn má nadprůměrnou inteligenci a není primárně agresivní, a proto je nepochopitelné, že by konal dle výroku soudu. Odvolatelka se ohrazuje, že soud prvního stupně vycházel z výpovědi syna učiněné u hlavního líčení, o které uvedl, že je neplatná a odvolal ji. Dále sděluje důvody této výpovědi a brojí i proti hodnocení své svědecké výpovědi, neboť tuto podala pod přísahou a pravdivě. Dále se ohradila proti konkrétním větám v hodnotící části odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Rovněž zdůraznila, že po nemovitosti toužil zejména poškozený [REDAKCE]. Závěrem odvolatelka navrhl, aby obžalovaný [REDAKCE] byl zproštěn v plném rozsahu obžaloby.

11. Za obžalovaného [REDAKCE] podal v jeho prospěch odvolání obhájce JUDr. Michal Paule zmocněný otcem [REDAKCE], který je osobou oprávněnou dle § 247 odst. 2 tr. řádu. Uvedl, že soud prvního stupně v průběhu hlavního líčení nerespektoval pravidla spravedlivého procesu nastavená tr. řádem, což se ostatně dělo i v řízení přípravném. Jako příklad uvedl vyšetřovací pokus, dále odkázal na pochybení, která vytkl v odvolání obžalovaného [REDAKCE] obhájce JUDr. Beneš. Odvolatel dále zpochybnil motiv vraždy, neboť je nesmyslné, aby vlastníka nemovitosti obžalovaný zavraždil v době, kdy nedošlo k převodu vlastnického práva. Nic nesvědčí o tom, že by vražda byla plánována. Odvolatel se přiklání k verzi, že pachatelem na osobě poškozené [REDAKCE] byl právě poškozený [REDAKCE], který měl motiv a důvod takto jednat a rovněž je pravděpodobné, že se na manipulaci s tělem [REDAKCE] podílel. Odvolatel závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

12. Obžalovaný [REDAKCE] doplnil prostřednictvím obhájce Mgr. Petra Lukáče odvolání k výroku o uložení trestu propadnutí věci (zajištěné částky ve výši 1 500 000 Kč), neboť tento trest byl uložen s tím, že zmíněná částka je nástrojem trestné činnosti a jelikož není postavené najisto, komu z obžalovaných svědčí vlastnické právo, byl tento trest uložen oběma obžalovaným. Tyto peněžní prostředky nesloužily jako nástroj trestné činnosti. Za nástroj by bylo možné považovat prostředky v EUREch, k čemuž směřuje i odůvodnění tohoto trestu. Výrok trestu, proto nemá oporu v odůvodnění. Zajištěné prostředky neměly být užity ke spáchání zločinu podvodu, ani jimi tento zločin neměl být dokonán. To, že měly být součástí provize pro [REDAKCE] z ničeho (z žádného důkazu) nevyplyvá, rozsudek neobsahuje odůvodnění, které by bylo v tomto směru přesvědčivé. V době zajištění finančních prostředků tyto nebyly ve vlastnictví obžalovaných. V době zajištění těchto prostředků nebyly ani ve vlastnictví společnosti [REDAKCE] spol. s r.o., ačkoliv tato společnost o jejich vrácení opakovaně marně žádala. V době zajištění těchto prostředků byly tyto ve vlastnictví [REDAKCE], respektive náležely do společného jmění manželů - rodičů obžalovaného. Vzhledem k tomu, že prostředky obžalovaný rodičům vrátil před jejich zajištěním, nelze uvažovat ani o aplikaci trestu propadnutí náhradní hodnoty podle ust. § 102 tr. zákoníku, protože rodiče obžalovaného nejsou osoby, které by měly povinnost strpět zajištění původní věci, která navíc nebyla ani výnosem a ani nástrojem trestné činnosti. Soud ve svém meritorním rozhodnutí neobjasnil vlastnictví prostředků a uložil trest propadnutí

věci zcela formálně. Z těchto důvodů není možné, aby bylo rozhodnuto o trestu propadnutí věci. Závěrem obžalovaný navrhl, aby výrok o trestu propadnutí věci byl jako nezákonný zrušen.

13. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [REDAKCE] narozený [REDAKCE] (dále jen „[REDAKCE]“ nebo „obžalovaný“) řádně a včas odvolání, které písemně odůvodnil obhájce JUDr. Ing. Václav Chum, LL. M. Obžalovaný uvedl, že jeho odsouzení je nespravedlivé, založené dílem na hodnocení důkazů zcela jednostranně k tíži obžalovaného, tedy hodnocení zcela nesprávném, a dílem na překroucení některých důkazů do té míry, kdy soud přisuzuje obžalovanému tvrzení, která vůbec neřekl – a na těchto pak zakládá svůj závěr o jeho vině. Vytkl, že nalézací soud nerozlišuje mezi obžalovanými a automaticky přičítá jednání prokázané spoluobžalovanému [REDAKCE] bez jakýchkoliv důkazů taktéž obžalovanému [REDAKCE]. Namítl, že falšování podpisů nelze obžalovanému [REDAKCE] nijak prokázat a nic nemůže vést k závěru, že by obžalovaný [REDAKCE] o padělání podpisů věděl, či se na něm dokonce podílel. Obžalovaný [REDAKCE] popřel, že by se jakýmkoliv způsobem podílel na odmontování registrační značky, polítl vnitřku vozidla benzínem a blíže neurčeným pracím či mycím prostředkem za účelem zničit případné stopy. Obžalovaný [REDAKCE] dále popřel, že se podílel na tvorbě smluvní dokumentace „Smlouva o koupi“ a „Kupní smlouvy práva na o užívání nemovitosti“.

14. Z hlediska procesního obžalovaný vytkl, že nalézací soud nesprávně právně posoudil námitku nezákonného spojení údajného jednání obžalovaného [REDAKCE] ve kterém je spatřován trestný čin podvodu a jednání obžalovaného [REDAKCE] ve kterém je spatřován trestný čin vraždy a dále, že soud prvního stupně nerozhodl o návrhu na vyloučení ze společného řízení. Odvolatel dále vytkl, že soud nesprávně právně posoudil námitku místní nepříslušnosti orgánů činných v přípravném trestním řízení a nesprávně právně posoudil námitku porušení ustanovení o doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále obžalovaný namítá, že nalézací soud nesprávně právně posoudil námitku nezákonnosti domovní prohlídky ze dne 5. 9. 2020 a brojí proti nesprávně zjištěné ceně nemovitosti. Obžalovaný [REDAKCE] dále namítl, že nalézací soud uložil obžalovanému nesprávný a nezákonný peněžitý trest, který je nedobytný; nesprávný a nezákonný trest propadnutí věci a nesprávný a nezákonný trest odnětí svobody. Nalézací soud před uložením peněžitého trestu dostatečně nezjišťoval osobní a majetkové poměry obžalovaného i jeho závazky. Uložení trestu propadnutí věci je nezákonné, neboť vlastníkem věci je společnost [REDAKCE] spol. s r. o. Z hlediska uložení trestu odnětí svobody v trvání 5 let soud prvního stupně vůbec nezohlednil délku trestního řízení, která v době odvolacího řízení trvá skoro tři roky a medializaci případu a zejména dosavadní bezúhonnost obžalovaného [REDAKCE] a dobrou prognózu jeho resocializace. Obžalovaný navrhl odvolacímu soudu doplnit dokazování znaleckým posudkem č. 2488/2020 ze dne 26. 3. 2021 a dodatkem č. 1 znaleckého posudku č. 2488/2020 ze dne 26. 3. 2021 znalce prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., LL.M., DrSc. popř. výsledkem tohoto znalce. S ohledem na výše uvedené obžalovaný [REDAKCE] navrhl, aby Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. řádu se napadený rozsudek ruší a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, anebo podle § 258 odst. 1, písm. a), b), c), d), e) tr. řádu se napadený rozsudek ruší a podle § 259 odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 262 tr. řádu se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí v jiném složení senátu.

15. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové (dále jen „státní zástupkyně“) řádně a včas odvolání v neprospěch obžalovaného [REDAKCE] do výroku o trestu napadeného rozsudku. Státní zástupkyně je přesvědčena, že soud správně zhodnotil důkazní situaci a skutkový stav věci. Nalézací soud správně dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody, a to s ohledem na velmi vysokou závažnost činu, která vyplývá ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky a zavrženíhodného způsobu provedení činu, kdy obžalovaný nejprve získal důvěru jednoho z poškozených, tohoto

využil ke svým účelům, a poté jej jako přebytečného odstranil, a druhou poškozenou (nic netušící starší dámu) odstranil jako osobu, která by mohla jeho plány zhatit. Soud akcentoval fatální následek i promyšlenost jednání obžalovaného. Velmi vysokou závažnost činu odůvodňuje též spáchání zločinu vraždy v souběhu s jiným zvláště závažným zločinem podvodu. Soud obžalovanému uložil trest v délce trvání 25 let, což však dle státní zástupkyně neodráží další okolnosti na straně pachatele, a to zejména chladnokrevnost, s jakou se trestného jednání dopustil a s jakou jednal po spáchání činu, kdy přestože věděl, že poškození jsou mrtví, likvidoval jejich vozidlo, zahlazoval stopy po svém jednání a následně do těchto činností zapojil nic netušícího obžalovaného [REDAKCE]. O otrlosti obžalovaného [REDAKCE] svědčí i jeho další chování, kdy opakovaně komunikoval s policií, která pátrala po pohřešovaných, účastnil se jednání na katastru nemovitostí, snažil se dokončit podvodné jednání, směřující k získání nemovitého majetku poškozené [REDAKCE], o které jako jediný v tu dobu prokazatelně věděl, že je mrtvá. Právě motiv jednání obžalovaného [REDAKCE] a jeho chování po vraždě poškozených, kdy se projevoval naprosto klidně, chladnokrevně, promyšleně, o čemž svědčí např. výpovědi jeho rodičů, kteří uvádějí, že jej předmětný večer a následující den viděli a nepozorovali na jeho chování nic neobvyklého, je alarmující skutečností, která nasvědčuje nebezpečnosti obžalovaného pro společnost a odůvodňuje jeho co nejdelší eliminaci od běžné společnosti v podobě uložení maximálně možného trestu odnětí svobody, když podmínky pro uložení doživotního trestu nejsou splněny. Znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie hodnotili možnost resocializace obžalovaného jako reálnou, možnou a velmi dobrou. Jak vyplývá z jejich posudku, při hodnocení resocializace vycházeli zejména z věku obžalovaného, jeho dosavadní bezúhonnosti, intelektu a tomu odpovídajícího možného výchovného vlivu uloženého trestu na něj. Dle státní zástupkyně je však při posouzení možné resocializace obžalovaného nutno přihlídnout též k absolutní absenci náhledu na spáchané skutky, popírání činu, nedostatku pocitu viny a cynismu, kdy v rámci jedné z verzí své obhajoby se snažil svalit svoji vinu na nic netušícího svědka [REDAKCE] později pak na jinou, dosud neztotožněnou osobu. Dle názoru státní zástupkyně trest ve výměře 25 let neodráží tu skutečnost, že se jedná o úhrnný trest za trestný čin podvodu a trestný čin vraždy v kvalifikované skutkové podstatě. Z hlediska generální prevence je třeba na obžalovaného [REDAKCE] působit ještě výraznějším trestem odnětí svobody. Trest odnětí svobody ve výměře 25 let za skutek kvalifikovaný jako zločin vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. j) tr. zákoníku neodpovídá ani ustálené soudní praxi a ve srovnání s jinými případy je nutno jej považovat za mírný. Státní zástupkyně s ohledem na shora uvedené navrhl, aby Vrchní soud v Praze zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu uloženém obžalovanému [REDAKCE] a tomuto uložil trest přísnější, a to trest výjimečný v délce trvání 30 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a trest propadnutí věci, a to peněžních prostředků ve výši 1.500.000 Kč.

16. U veřejného zasedání státní zástupkyně doplnila, že pokud by odvolací soud neshledal návrh na zpřísnění trestu odnětí svobody na 30 let důvodným, tak aby po zrušení výroku o trestu ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] ve smyslu § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu, znovu rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. řádu, za splnění podmínek § 259 odst. 4 tr. řádu, a tomuto vedle výjimečného úhrnného trestu odnětí svobody ve výměře 25 let, se zařazením pro jeho výkon do věznice se zvýšenou ostrahou, uložil trest propadnutí majetku, a to budovy č. p. [REDAKCE] v obci [REDAKCE] okr. [REDAKCE], včetně pozemku st. p. č. [REDAKCE] na němž tato budova stojí, a jehož je jediným vlastníkem. K tomuto státní zástupkyně do spisu založila aktuální výpis z katastru nemovitostí. Dále navrhla, aby podle § 256 tr. řádu byla zamítnuta odvolání obžalovaného [REDAKCE] a v jeho prospěch podaných odvolání matky a otce obžalovaného [REDAKCE] a odvolání obžalovaného [REDAKCE] jako nedůvodná.

17. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, jakož i zákonnost postupu řízení, jež jim předcházelo,

a to z hlediska vytýkaných vad. Zabýval se i tím, zda napadený rozsudek a jemu předcházející řízení nevykazují vady, jež odvoláním vytýkány nejsou, avšak mohly by mít vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného [REDAKCE], otce obžalovaného [REDAKCE] a matky obžalovaného [REDAKCE] je částečně důvodné, a to ve výrocích o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy týkajících se poškozených [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], avšak z jiného než odvoláními vytýkaného důvodu.

18. Jak odvolací soud zjistil, přípravné řízení i řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními tr. řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaných, zejména jejich práva na obhajobu, byla dodržena. Ve skutkových zjištěních nalézacího soudu neshledal Vrchní soud v Praze žádné pochybení. Pro objasnění skutkového stavu měl nalézací soud k dispozici dostatečné důkazní podklady pro zákonné meritorní rozhodnutí, jednotlivé důkazy zákonným způsobem provedl v hlavním líčení, a poté provedené důkazy, podle zjištění odvolacího soudu, náležitě hodnotil na základě své volné úvahy jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech vzájemných souvislostech tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

19. K námitce místní (ne)příslušnosti orgánů činných v trestním řízení ve fázi přípravného řízení lze ze strany odvolacího soudu uvést, že obžalovaný tuto námitku uplatňoval již v průběhu řízení a soud prvního stupně se s ní podrobně vypořádal na č. l. 4 – 6 v části 2 – 4 odůvodnění. Se stanoviskem nalézacího soudu vyjádřeným v závěru části 2 odůvodnění (...*krajský soud má za to, že rozhodovaly místně a věcně příslušné orgány činné v trestním řízení a tedy i důkazy, které byly v přípravném řízení sbírány, jsou důkazy získanými zákonným způsobem a jsou tedy jednoznačně procesně použitelné...*) odvolací soud souhlasí. Vzhledem k obsahu odvolání vrchní soud zopakuje a popř. doplní relevantní skutečnosti, ze kterých závěr o příslušnosti orgánů činných v trestním řízení vyplývá.

20. Z listiny na č. l. 1 /sv. 1 plyne, že Policie ČR, Obvodní ředitelství policie [REDAKCE], Vnější služba, místní oddělení [REDAKCE] vyhotovila dne 17. 6. 2019 Záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu ve věci *neznámého pachatele* pro přečin neoprávněné užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku *spáchaný na blíže nezjištěném místě*, a to na základě oznámení od [REDAKCE], neboť majitel Církve [REDAKCE] postrádal služební vozidlo [REDAKCE], které užíval při pracovní činnosti poškozený [REDAKCE].

21. Z listiny na č. l. 2 / sv. 1 plyne, že dne 18. 6. 2019 byly policejním orgánem Obvodního ředitelství policie [REDAKCE] Službou kriminální policie a vyšetřování, OOK, [REDAKCE], zahájeny úkony trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu ve věci *neznámého pachatele* pro trestný čin zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku, *spáchaný na dosud přesně neurčeném místě a dosud přesně neurčeným způsobem* a to na základě oznámení od [REDAKCE] jakožto zaměstnance Církve [REDAKCE]. Církev jednak pohřešovala služební vozidlo, jednak i řidič vozidla - poškozený [REDAKCE] byl od doby poslední zaslané SMS zprávy dne [REDAKCE] 2019 nekontaktní. Následně se dne [REDAKCE] 2019 dostavila na Místní oddělení [REDAKCE] sestřenice poškozené [REDAKCE] paní [REDAKCE], která tvrdila, že tato poškozená je též od [REDAKCE] 2019 nekontaktní a ona se bojí, že se jí mohlo něco stát.

22. Z listiny na č. l. 3 / sv. 1 plyne, že s ohledem na výsledky prověřování došlo úředním záznamem ze dne 24. 6. 2019 ke změně právní kvalifikace prověřovaného skutku, a to ze zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. zákoníku na zvlášť závažný zločin zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 3 písm. a), b) tr. zákoníku.

23. Ze dvou úředních záznamů Policie ČR, Obvodního ředitelství policie [REDAKCE] Vnější služba, místní oddělení [REDAKCE], ze dne 16. 6. 2019 na č. l. 401, 402 / sv. 2 bylo ověřeno, že toto místní oddělení přijímalo informace o postrádání služebního vozidla Církve [REDAKCE] jejich zaměstnance [REDAKCE], který byl naposledy viděn dne [REDAKCE] 2019 a dne [REDAKCE] 2019 si již svoje nasmlouvané pracovní povinnosti neplnil. Záznam na č.l. 402 obsahuje i další informace (o SMS zaslané „[REDAKCE]“ z jeho telefonu, o nálezu vozidla na území [REDAKCE] atd.)

24. Z úředního záznamu Policie ČR, Obvodního ředitelství policie [REDAKCE] SKPV, oddělení pátrání, ze dne 17. 6. 2019 na č. l. 404/sv. 2 plyne, že tohoto dne se na místní oddělení v [REDAKCE] dostavila [REDAKCE] s žádostí o vyhlášení pohřešování své sestřenice poškozené [REDAKCE] kterou sousedka určitě naposledy viděla dne [REDAKCE] 2019.

25. Na základě těchto oznámení o pohřešování vozidla a osob bylo provedeno orgánem Policie ČR, Obvodního ředitelství policie [REDAKCE] SKPV, OOK, [REDAKCE] operativní šetření, mimo jiné byly dne 18. 6. 2019 zjištěny informace vztahující se k pohybu poškozených, a to na základě pohybu mobilních telefonů, které užívali, jak plyne z úředního záznamu na č. l. 405 - 405 p. v./sv. 2.

26. Z listiny na č.l. 4034, označené jako „Žádost o provedení dožádání - pátrání po pohřešovaných osobách [REDAKCE] – [REDAKCE]“ č.j. [REDAKCE] Policie ČR OŘP [REDAKCE] SKPV [REDAKCE] ze dne 18. 6. 2019 plyne, že v obci [REDAKCE] byl zaznamenán průjezd vozidla poškozeného [REDAKCE] majitele Církve [REDAKCE], které užíval při pracovní činnosti poškozený [REDAKCE], a dále bylo zjištěno, že mobilní telefony pohřešovaných byly lokalizovány v lokalitě obce [REDAKCE] v okrese [REDAKCE]. Vzhledem k dosavadnímu průběhu vyšetřování, nebylo zjištěno, že by pohřešované osoby měli důvod opouštět ČR, kdy způsob zmizení se jeví jako nestandartní, pracuje policejní orgán s několika verzemi jejich zmizení, kde není vyloučeno, že by prověřovaný skutek mohl být překvalifikován na zvlášť závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Žádost současně obsahuje i pasáže, že uvedené vozidlo bylo nalezeno na území státu [REDAKCE] v lesním porostu, bez registračních značek, kontaminováno nezjištěnou chemickou látkou. Na základě uvedeného žádá policejní orgán o prověření lokality v obci [REDAKCE] a okolních vesnicích. Z obsahu Žádosti o provedení dožádání tedy rozhodně nevyplyvá, že již dne 18. 6. 2019 byl dostatečně odůvodněn závěr, že k násilnému trestnému činu došlo v okrese [REDAKCE] jak uvádí obžalovaný [REDAKCE]

27. Z Úředního záznamu o vstupu do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek ze dne 18. 6. 2019 na č.l. 407 – 408/ sv. 2 vyplývá, že dne 18. 6. 2019 policisté vykonali vstup do obydlí na adrese [REDAKCE], což je dům v osobním vlastnictví pohřešované [REDAKCE] a to z důvodu podezření, že by se v něm mohly nacházet pohřešované osoby. V celém obydlí ani na pozemku se pohřešování, ani nikdo jiný nenašel.

28. Z úředního záznamu ze dne 18. 6. 2019 na č. l. 421 – 423 / sv. 2 plyne, že kriminalisté Policie ČR OŘP [REDAKCE] SKPV [REDAKCE] provedli šetření, které se týkalo průjezdu vozidel, проверки možných míst výskytu pohřešovaných (okres [REDAKCE]), zahraniční spolupráce spočívající v prověrce vozidla [REDAKCE] v kamerových systémech [REDAKCE] a [REDAKCE] šetření platebních prostředků pohřešovaných a šetření mobilních telefonů pohřešovaných.

29. Svazek 2 trestního spisu obsahuje dále množství úředních záznamů a souvisejících listinných podkladů, ze kterých je zřejmé, jak probíhalo pátrání po pohřešovaných, přičemž z uvedeného vyplývá, že policie pracovala s několika verzemi zmizení pohřešovaných a pečlivě zkoumala všechny relevantní stopy. Z obsahu odůvodnění příkazu k domovní prohlídce na č. l. 1608 –

1610 / sv. 5 nemovitosti na adrese [REDAKCE] či návrhu na vydání příkazu k domovním prohlídkám na č.l. 1786 – 1791 / sv. 5 (a jednotlivých příkazů k domovní prohlídce ve svazku 5) plyne, že policie pracovala i s verzí, že pohřešovaní jsou živí a uvěznění.

30. Z podnětu k vydání návrhu na výpis telekomunikačního provozu podle § 88a odst. 1 tr. řádu ze dne 19. 6. 2019 Policie ČR, ORP policie [REDAKCE] SKPV, [REDAKCE] že policie požádala o zjištění údajů o telekomunikačním provozu účastnických čísel poškozených a obžalovaných a podnět na č. l. 1162 – 1166 / sv. 4 podrobně odůvodnila. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 6 podalo návrh (č. l. 1167 – 1170 / sv. 4) k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, který vydal dne 21. 6. 2019 příkaz ke zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu. Otázka místní příslušnosti je v odůvodnění návrhu řešena na č. l. 1168 / sv. 4 a v odůvodnění příkazu na č. l. 1171 – 1172 / sv. 4. Místní příslušnost Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 k výkonu dozoru a místní příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 6 k vydání navrhovaného příkazu na základě § 18 odst. 2 tr. řádu je dovozována ze skutečnosti, že *přesné místo, kde mohl být trestný čin spáchán, nelze aktuálně zjistit, stejně tak nelze dosud ani ve vyšší míře pravděpodobnosti usuzovat na to, kdo je pachatelem činu. Trestný čin však vyšel najevo v obvodu [REDAKCE] a to ohlášením pohřešovaných osob na Místním oddělení policie [REDAKCE]. Oba pohřešovaní mají poslední známé bydliště také v [REDAKCE]* V odůvodnění předmětného příkazu jsou podrobně rozebrány doposud shromážděné informace v rámci aktivního pátrání.

31. Nalézací krajský soud dospěl k závěru, že v raném úseku trestního řízení, kterým je úsek od zahájení trestního řízení do zahájení trestního stíhání, orgány činné v trestním řízení disponují zpravidla pouze s kusými informacemi, přičemž cílem této fáze je postupně eliminovat různé vyšetřovací verze a vyloučit všechny osoby, které přichází v úvahu jako podezřelí, aby zůstali pouze ti podezřelí, o nichž mohou orgány činné v trestním řízení důvodně předpokládat, že se jedná o pachatele, a je tedy namístě zahájit vůči nim trestní stíhání. Navíc v mnoha případech, kterým byl rozhodně i tento, jsou orgány činné v trestním řízení v časové tísní, když se soustředily zejména na nalezení pohřešovaných osob. Je tedy zřejmé, že v tuto dobu byly číněny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání zločinu zbavení osobní svobody podle § 170 odst. 1 tr. řádu, tedy příslušným pro podání předmětného návrhu byl nepochybně státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, přičemž příslušným k vydání takového příkazu byl v tuto dobu místně příslušný Obvodní soud pro Prahu 6. Je zřejmé, že k ohlášení pohřešování vozidla a poškozených došlo v obvodu [REDAKCE] když v tuto aktuální dobu nebylo zřejmé, kdo je pachatelem předmětného činu ani kde se případně tento čin stal. Pohřešované osoby měly bydliště v tomto obvodu, v tuto dobu byly toliko zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání předmětného zločinu, který je zločinem trvajícím, tedy místně příslušnými by mohla být teoreticky všechna místa, kde byl závadný stav udržován ve smyslu § 18 tr. řádu. Návrh obvodního státního zastupitelství byl činen dne 21. 6. 2019, tedy čtyři dny poté, co byly zahájeny úkony trestního řízení a příkaz k zajištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu byl vydán ještě téhož dne, tedy bezpochyby rozhodovaly místně příslušné orgány činné v trestním řízení. Až ode dne 24. 6. 2019 dochází ke změně právní kvalifikace proěřovaného skutku a věcně příslušným státním zastupitelstvím se stává Městské státní zastupitelství v Praze, když však příslušným pro rozhodování v přípravném řízení zůstává Obvodní soud pro Prahu 6 ve smyslu § 26 odst. 2 tr. řádu, neboť soud u něhož státní zástupce podal návrh ve smyslu § 26 odst. 1 tr. řádu, se stává příslušným k provádění všech úkonů soudu pro celé přípravné řízení, a to i tehdy jsou-li později zjištěny skutečnosti, na jejichž základě by místně příslušným byl jiný soud. S ohledem na tato zjištění shledal krajský soud námitky obhajoby ohledně nepřislušnosti v rozhodování při úkonech přípravného řízení za neopodstatněné, když nalézací soud měl za to, že rozhodovaly místně a věcně příslušné orgány činné v trestním řízení a tedy i důkazy, které byly v přípravném řízení shromážděny, jsou důkazy získanými zákonným způsobem a jsou tedy jednoznačně procesně použitelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

32. S uvedeným závěrem soudu prvního stupně odvolací soud, jak výše již uvedeno, zcela souhlasí. Lze doplnit, že příslušnost soudu založená podáním návrhu na provedení úkonu v přípravném řízení se nemění. Prvním návrhem na provedení úkonu v přípravném řízení založí státní zástupce příslušnost konkrétního okresního (obvodního) soudu pro celé přípravné řízení. Státní zástupce je pak již povinen podávat všechny další návrhy na provedení úkonů v přípravném řízení témuž okresnímu (obvodnímu) soudu. Nálezací soud své závěry ohledně příslušnosti k rozhodování při úkonech přípravného řízení dostatečně podrobně odůvodnil a odvolací soud po přezkoumání příslušné části spisového materiálu, na ně může bez výhrad odkázat bez potřeby je výrazně doplňovat či parafrázovat.

33. K námitce nezákonné účasti státní zástupkyně [REDAKCE] z Městského státního zastupitelství v Praze u hlavního líčení konaného Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích konaného pod sp. zn. 63T 6/2021 lze podotknout, že zákon č. 283/1993 Sb. o státním zastupitelství umožňuje v §19a, aby státní zástupce byl, v zájmu řádného zajištění úkolů státního zastupitelství, se svým souhlasem dočasně přidělen k výkonu funkce státního zástupce k jinému státnímu zastupitelství. O dočasném přidělení k jinému státnímu zastupitelství rozhoduje vedoucí státní zástupce státního zastupitelství, které je ve vztahu k oběma příslušným státním zastupitelstvím nejbližší vyšší. V posuzované věci došlo k dočasnému přidělení státní zástupkyně [REDAKCE] ke Krajskému státnímu zastupitelství v Hradci Králové rozhodnutím vrchní státní zástupkyně v Praze ze dne 23. 8. 2021 pod sp. zn. 5SPR 73/2021 (č. l. 876a / sv. 15) a účast jmenované státní zástupkyně u hlavního líčení nelze shledat jako nezákonnou či protiústavní. Obhajobou zmiňované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (ze dne 19. 5. 2021 pod č. j. 8 To 24/2021-4290) se týká rozsudku Městského soudu v Praze a nikoli orgánů rozhodujících v řízení přípravném či postupů státního zastupitelství po přikázání věci.

34. Odvolací soud se dále vyjádří k argumentu, že Městský soud v Praze byl soudem nepřislušným. Obžalovaný tuto argumentaci používá opakovaně, např. i ve vztahu k posouzení tvrzené nepřislušnosti rozhodujících orgánů přípravného řízení, ve vztahu k (ne)použitelnosti důkazů, které provedl Městský soud v Praze atd. Vrchní soud zdůrazňuje, že Městský soud v Praze byl pod sp. zn. 57 T 5/2020 po nápadu obžaloby dne 7. 7. 2020 soudem příslušným k projednání a rozhodnutí věci až do okamžiku dne 5. 1. 2021, kdy došlo městskému soudu podání obžalovaného [REDAKCE] označené „Námitka místní nepřislušnosti soudu“. Nálezací městský soud námitku neakceptoval, nepostupoval podle § 222 odst. 1 tr. řádu a nepředložil věc k rozhodnutí o příslušnosti Vrchnímu soudu v Praze, přičemž k námitce zaujal stanovisko v odůvodnění odsuzujícího rozsudku. Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací ve vztahu k přezkumu rozsudku městského soudu, se zabýval tím, zda námitka byla uplatněna včas a oprávněnou osobou. V souladu s publikovanou judikaturou má obžalovaný možnost vznést námitku místní příslušnosti soudu až do doby, než se soud prvního stupně odebere k závěrečné poradě (rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. B 3/84-21 v Bulletinu NSČR, Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 8 Tdo 1787/2016). Námitka byla dodána do datové schránky městského soudu dne 5. 1. 2021 ve 12:34:22 (č. l. 3926 / sv. 12), přičemž procesní soud se k poradě odebral až dne 8. 1. 2021 v 11.55 hodin (č. l. 3956 / sv. 13). Námitka byla tedy podána včas. Právo vytknout nepřislušnost dosud jednajícího soudu má jen obžalovaný, nikoli jiná osoba. Z obsahu námítky bez pochybností plyne, že byla podána obžalovaným [REDAKCE] prostřednictvím jeho obhájce. Námitka byla tedy podána oprávněnou osobou. Nálezací soud byl po včasné podání námítky obžalovaným povinen, buď rozhodnout podle § 222 odst. 1 tr. řádu a předložit věc soudu, který je nejbližší společně nadřízen soudu dosud jednajícímu a soudu, jenž by měl být podle námítky obžalovaného příslušným (ztotožní-li se soud dosud jednající ve věci s námitkou obžalovaného), anebo dále ve věci jednat, nerozhodovat podle § 222 odst. 1 tr. řádu a vypořádat se s námitkou obžalovaného až v odůvodnění jiného rozhodnutí (rozsudku), které soud jednající ve věci učiní v hlavním líčení (neakceptuje-li tento soud námitku

obžalovaného ohledně místní nepřislušnosti soudu dosud jednajícího). Nálezací městský soud zvolil druhou možnost, neboť námitku obžalovaného neakceptoval a své stanovisko argumentoval v odůvodnění odsuzujícího rozsudku. Tento postup (po uplatnění námítky nepřislušnosti) byl odvolacím soudem shledán vadným, první soud již neměl ve věci pokračovat a vyhlašovat rozsudek, ale předložit věc soudu, který je nejbližše společně nadřízen soudu dosud jednajícímu a soudu, jenž by měl být podle námítky obžalovaného příslušným. Odvolací soud proto podle § 257 odst. 1 písm. a) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a za použití § 17 odst. 1 a § 18 odst. 1 tr. řádu věc přikázal k projednání Krajskému soudu v Hradci Králové.

35. Z výše uvedené rekapitulace obsahu usnesení Vrchního soudu v Praze (ze dne 19. 5. 2021 pod č. j. 8 To 24/2021-4290) plyne, že důkazy provedené před městským soudem (včetně výpovědi obžalovaného [REDAKCE] u hlavního líčení dne 23. 9. 2020 a 24. 9. 2020) jsou provedené před zákonným soudem (soudcem resp. senátem) až do okamžiku dne 5. 1. 2021, kdy došlo městskému soudu podání obžalovaného [REDAKCE] označené „Námítka místní nepřislušnosti soudu“. Krajský soud v Hradci Králové, jemuž byla věc přikázána, provedl hlavní líčení znovu, mohl však (za splnění procesních podmínek dle tr. řádu) použít důkazy, provedené před městským soudem až do výše uvedeného okamžiku. Nutno dodat, že krajský soud výše uvedené předpoklady naplnil. Poté co u hlavního líčení před Krajským soudem v Hradci Králové dne 6. 10. 2021 obžalovaný [REDAKCE] po poučení odepřel výpověď (protokol z hlavního líčení dne 6.10.2021 str. 6 na č. l. 4481 / sv. 15), byly postupem podle § 207 odst. 2 tr. řádu čteny všechny procesně použitelné výpovědi tohoto obžalovaného. Podle § 207 odst. 2 tr. řádu se protokol o dřívější výpovědi přečte jen tehdy, když se jedná v nepřítomnosti obžalovaného, když obžalovaný odepře vypovídat, anebo když se objeví podstatné rozpory mezi jeho dřívější výpovědí a jeho údaji při hlavním líčení a byl-li výslech proveden po sdělení obvinění způsobem odpovídajícím ustanovení tohoto zákona. Všechny zákonné předpoklady pro přečtení dřívějších výpovědí obžalovaného byly splněny. Nálezací krajský soud dále uvedl, že výpověď obžalovaného [REDAKCE] v průběhu trestního stíhání doznala zásadních změn, proto soud považoval za důležité podrobně se zabývat všemi jeho procesně použitelnými výpověďmi, ve kterých rozebírá průběh posuzovaného jednání a jeho podíl na předmětném jednání, i podíl spoluobžalovaného [REDAKCE]. Soud prvního stupně na č. l. 11 - 18 odůvodnění napadeného rozsudku reprodukuje jednotlivé výpovědi obžalovaného a tyto na č. l. 18 - 22 hodnotí. S hodnotícími úvahami soudu prvního stupně se odvolací soud ztotožňuje a pro jejich výstižnost a podrobnost na ně odkazuje. K argumentům obhajoby odvolací soud doplňuje, že vypovídat je právem obžalovaného, nikoliv povinností. Pokud se obžalovaný rozhodne vypovídat, je naopak povinností soudu se jeho výpovědí podrobně zabývat a tuto hodnotit samostatně i ve vztahu k ostatním důkazům. Obžalovaný ke skutku vypovídal u hlavního líčení dne 23. 9. 2020, přičemž mu byl dán prostor pro tzv. spontánní výpověď, který obžalovaný využil a tato spontánní výpověď je zachycena na č. l. 3515 – 3522 / sv. 10. K dotazům soudu a stran trestního řízení odpovídal na č. l. 3523 – 3544, 3546 – 3548 / sv. 10. Tato velmi rozsáhlá a podrobná výpověď obžalovaného je důležitým důkazem a nelze ji *svým tvrzením rušit a deklarovat, že ji za svoji výpověď nepovažuje*, jak obžalovaný učinil ve svém vyjádření k obžalobě. Pokud obžalovaný popisuje v různých výpovědích některé skutečnosti rozdílně a soud vyhodnotí a logicky zdůvodní, která výpověď či část výpovědi je v konkrétní okolnosti pravdivá a která nepravdivá, pak se rozhodně nejedná o „odkazování na důkazy, jejichž obsah umožňuje dvojitý výklad a soud se přiklonil k výkladu méně příznivému pro obžalovaného“. Vyhodnocení výpovědi ze strany soudu prvního stupně není povrchní, naopak první soud dostatečně uvážil potřebné aspekty jednotlivých dílčích částí tvrzeného skutkového děje a komparoval je s ostatními důkazy.

36. V další části odůvodnění odvolání zpochybnil obžalovaný autentičnost zdrojových dat telekomunikačního provozu z důvodu absence kontrolního součtu a rovněž zpochybňoval závěry znaleckého posudku znalce Ing. Kříže. K uvedenému soud odkazuje na podrobné odůvodnění

soudu prvního stupně na čísle listu 63 – 70 odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým odvolací soud souhlasí, dále se k tomuto odvolací soud vyjádří níže.

37. K části odvolání, ve kterém je citována výpověď svědkyně [REDAKCE] lze doplnit, že tato svědkyně citovaná slova vypověděla ve vztahu k tomu, co se v minulosti stalo, a poté byla přijata opatření, aby se to již neopakovalo, což právě vylučuje možnost, kterou naznačuje obhajoba. Obhajoba totiž ve své „citaci“ opomněla ocitovat poslední otázku obžalovaného a odpověď svědkyně [REDAKCE]:

Otázka obžalovaného: Může se tedy stát, že je do ověřovací knihy zapsána jiná smlouva, než je potom ověřována?

Odpověď svědkyně: Ne, teď už se to stát nemůže. Od r. 2011 se to stát nemůže.

Navazující vývody obhajoby jsou poté zcela liché a irrelevantní. Odvolací soud v tomto smyslu odkazuje na logické zhodnocení prvního soudu na č.l. 40 – 41 se kterým se plně ztotožňuje a které odpovídá provedeným důkazům.

38. Pokud obžalovaný zpochybňuje obsah protokolu o ohledání místa činu ze dne 31. 10. 2019 odkazem na citaci úředního záznamu sepsaného dne 15. 11. 2019 ve kterém je zmínka „Na základě úředního záznamu ze dne 26. 10. 2019 k vyloveným předmětům z vodní nádrže [REDAKCE] (pozn. kamenný kvádr, betonová dlaždice) – č. l. 2622-2623 / sv. 8, pak z obsahu úředního záznamu na č. l. 2784 jasně plyne, že [REDAKCE] policistům 26. 10. 2019 vydal sekeru a současně prohlídkou bylo zjištěno, že na pozemku u chaty je volně ložená dlažba, jejíž podobnost poté propojila zátěž vylovenou z vodní nádrže [REDAKCE] s materiálem uskladněným v blízkosti místa činu u chaty [REDAKCE]. Obsah ani forma protokolu o ohledání místa činu ze dne 31. 10. 2019 včetně související dokumentace nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom kdy, kde, kým a co bylo vyloveno. Vývody obžalovaného o jakési úmyslné záměně vylovené zátěže jsou až absurdní. Odvolací soud plně odkazuje na část 76 – 77 na č. l. 49 – 51 odůvodnění rozsudku, ve které se nachází podrobné, logické a správné vyhodnocení této části důkazních prostředků.

39. Pokud obžalovaný vytýká hodnocení závěrů znalců MUDr. Hladíka s MUDr. Kulvajtovou a MUDr. Vlčkové a prof. PhDr. Strause s tím, že odůvodnění hodnocení znaleckých posudků není přesvědčivé, pak odvolací soud je toho názoru, že odůvodnění hodnocení znaleckých posudků znalců z oboru zdravotnictví odvětví soudní lékařství snesené v rozsudku v části 78 -85 na č. l. 51 – 61 je podrobné, logické a správné. Odvolací soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje a bez potřeby jej parafrázovat a doplňovat na něj odkazuje.

40. Výhrady obžalovaného k vyšetřovacím pokusům konaných Policií ČR uvedené v odvolání jsou argumentačně opakováním toho, co již vytýkal obžalovaný před nalézacím soudem, přičemž první soud se s těmito námitkami dostatečně vypořádal v části 86 - 89 na č.l. 60 – 63 odůvodnění rozsudku. Na tyto pasáže lze pro jejich přesvědčivost odkázat.

41. K argumentaci obžalovaného o jeho vlastní fyzické zdatnosti (že jako běžkař a cyklista má ruce vyloženě slabé bez velkých svalů) lze poukázat na správné hodnocení nalézacího soudu, že obžalovaný je osoba sportovně založená, ke sportu od malička vedená, čemuž odpovídá i jeho fyzická konstituce a úspěšně výkonnostně sportující, čemuž odpovídá jeho kondice. Lze doplnit, že při přemísťování a zvedání břemen se velkou měrou uplatňuje svalstvo nohou a zad resp. svalstvo celého těla. Z provedených důkazů pak plyne, že obžalovaný se (kromě vytrvalostních sportů) věnoval rovněž lednímu hokeji a házené. Závěr soudu, že se jedná o osobu trénovanou a fyzicky zdatnou (nadto osobu, která studovala technickou školu) a měla tedy fyzický i mentální potenciál manipulovat s těly poškozených a přehodit jejich těla přes zábradlí do vodní nádrže je

zcela správný a odpovídá provedenému dokazování. Odvolací soud tak plně souhlasí s hodnotícími úvahami prvního soudu uvedenými v části 89 na č. l. 62 – 63.

42. K ostatním námitkám obžalovaného (kamery, kužely, transakce s bankovní kartou v tramvaji), odvolací soud doplňuje, že se s nimi dostatečně vypořádal soud prvního stupně (část. 97, 98, 99 odůvodnění napadeného rozsudku).

43. Pokud obžalovaný v závěru odůvodnění odvolání vysvětluje, že nemůže být dán jeho úmysl někoho usmrtit ani podvést natož úmysl usmrtit poškozené po předchozím uvážení, lze odkázat na nalézacím soudem správně zjištěný skutkový děj a podrobné a správné závěry nalézacího soudu uvedené v části 111 - 114 na č.l. 80 – 84 odůvodnění napadeného rozsudku.

44. Pokud odvolatel nakonec poukázal na usnesení Vrchního soud v této věci pod č. j. 8 To 24/2021-4290 ve kterém je uvedeno: „*V souzené trestní věci je zcela evidentní, že skutek vraždy a skutek podvodu jsou oddělenými skutky a každý z nich byl spáchán samostatným jednáním, které vedlo (směřovalo) ke vzniku odlišného následku.*“ A doplnil, že shodně jako Vrchní soud v Praze se domnívá, že skutek vraždy a skutek podvodu jsou oddělenými skutky a každý z nich byl spáchán samostatným jednáním, a proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, tak k tomu odvolací soud sděluje, že skutečnost *že skutek vraždy a skutek podvodu jsou oddělenými skutky a každý z nich byl spáchán samostatným jednáním, které vedlo (směřovalo) ke vzniku odlišného následku* nikterak neznamena, že se obžalovaný obou skutků a tím i obou trestných činů nemohl dopustit jednáním vymezeným ve výroku napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že jednání obžalovaného [REDAKCE] (směřující k odlišným následkům) se prolínalo, resp. na sebe navazovalo, mohl jej soud prvního stupně pojmut do jediného výroku. V právní větě pak správně rozlišil mezi zločinem podvodu a zločinem vraždy, čemuž odpovídá i využití ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku o úhrnném trestu. Odvolací soud uzavírá, že námitky obžalovaného snesené do odůvodnění odvolání obhájce Mgr. Petra Lukáče nebyly odvolacím soudem akceptovány, neboť nejsou důvodné a odvolání obžalovaného je pouze částečně důvodné, a to ve výrocích o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy týkajících se poškozených [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] avšak z jiného než odvoláním vytykaného důvodu.

45. K námitkám obžalovaného [REDAKCE] uvedeným v odůvodnění odvolání obhájce JUDr. Prokopa Beneše odvolací soud uvádí, že odůvodnění rozsudku obsahuje množství důkazních prostředků a po jejich zhodnocení dospívá k závěru, že skutek vymezený ve výroku o vině se stal a spáchal(i) ho obžalovaný(i). Obhajobou zmiňovaný „mentální zvrat“ chápe odvolací soud, jako myšlenkový obrat v obhajovací argumentaci, což lze dobře pochopit z poslední věty části 15 a části 96 odůvodnění rozsudku. Pokud u hlavního líčení vyplyne (na podkladě doplnění dokazování) odlišný dílčí závěr o některé skutečnosti ve vztahu k podané obžalobě, je na nalézacím soudu, aby uvedené zhodnotil, což se stalo. Pokud obžalovaný dále poukazuje na závěry znaleckého posudku znalce Černého, k tomu se odvolací soud již výše vyjádřil, neboť akceptuje podrobné závěry soudu prvního stupně na čísle listu 63 – 70. Pokud obžalovaný bazíruje na tom, že telekomunikační data poskytnutá znalcům nejsou autentická a byla vyselektována v neprospěch obžalovaného, odvolací soud tento názor nesdílí. Ze znaleckého posudku znalce Ing. Jakuba Kříže (znalce z oboru kybernetika, kybernetická odvětví různá se specializací programové vybavení a bezpečnost mobilních telekomunikačních zařízení, mobilní telekomunikační systémy GSM/UMTS/LTE/CDMA, obsah mobilních telekomunikačních zařízení a SIM karet), jehož znaleckým úkolem bylo znovu vyhodnotit údaje o telekomunikačním provozu mobilního telefonu užívaného obžalovaným [REDAKCE], a to od 17:32 hod. dne [REDAKCE] 2019 do 14:30 hod. dne [REDAKCE] 2019 plyne mimo jiné, že se „surová data“, která přichází od operátora na Útvar zvláštních činností, kde je zpracovávají, nikdy neviděl, protože vždy dostával přepracovaná data v Excelu. Data, která si sám od operátora vyžádal, také neobsahovaly žádné kontrolní součty a ani v

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

minulosti, kdy vypracovával obdobné znalecké posudky, nikdy u nich žádné kontrolní součty nebyly. K azimutu uvedl, že azimut je jen jeden z parametrů, který určuje pokrytí dané oblasti, je to jen směr, kam anténa směřuje, ale to, jakým způsobem je anténa nakloněna, jaký má výkon, to vše si mobilní operátor nastavuje v síti. Závěry tohoto znalce nelze interpretovat jinak, než jak to učinil nalézací soud na č. l. 69 – 70 odůvodnění napadeného rozsudku a s hodnotícími závěry tam uvedenými odvolací soud souhlasí. Pro rozhodnutí ve věci byly však důležité výsledky analýzy pohybu mobilních telefonů obou poškozených, které korespondují se záznamem na kamerovém systému prodejny [REDAKCE] a benzínové čerpací stanici [REDAKCE] (výjezdu [REDAKCE] dálnice [REDAKCE] – [REDAKCE]). Uvedené výstižně shrnuje první soud v části 93 na č.l. 65 odůvodnění napadeného rozsudku a z uvedeného bez jakýchkoli pochybností plyne, že pohyb vozidel a osob, které se v nich nacházejí, doposud koresponduje s pohybem jejich mobilních telefonů a jejich zachycení v buňkách telekomunikačního provozu, a ostatně i s výpovědí obžalovaného [REDAKCE]. Na místě činu, chatě [REDAKCE] se v době činu mobilní telefon obžalovaného [REDAKCE] již nenacházel, neboť jej obžalovaný zanechal na jiném místě – vyhrazené Tracking Area zjištěné znalcem Ing. Jakubem Křížem, když procedura Tracking Area Update, která slouží k detekování a informování sítě, v jaké lokalitě se mobilní telefon nachází, v tomto případě podala jednoznačné informace. Uvedené vedlo nalézací soud k závěru, že obžalovaný [REDAKCE] svoje jednání promýšlel a připravoval, a již ve chvíli, kdy zajíždí na místo setkání s poškozenými ve [REDAKCE], svůj mobilní telefon, právě proto, aby nemohl být lokalizován, zanechává cestou jinde, než na místě činu, tento je v režimu Idle, tedy klidovém režimu a vyzvedává si ho až následujícího dne. Stejný způsob nakládání s telefonem pak obžalovaný [REDAKCE] zopakoval při ukrývání automobilu poškozených mimo území ČR a dal pokyn i obžalovanému [REDAKCE] aby si s sebou telefon nebral. Uvedená skupina důkazů tak směřuje výhradně k obžalovanému [REDAKCE] a poukazem na tvrzenou neautenticitu a selekci ji nelze zpochybnit.

46. Ostatní námitky (znalecké posudky MUDr. Hladíka, MUDr. Kulvajtové a MUDr. Vlčkové; manipulace s těly poškozených, kondice obžalovaného atd.) jsou již argumentovány v odůvodnění odvolání Mgr. Lukáče a odvolací soud k nim stanovisko zaujal výše.

47. Ve vztahu k zločinu podvodu se obžalovaný vyjadřuje k tomu, že by škodou mohl být rozdíl mezi „kupní cenou“ a znalecky určenou cenou, tedy částka 8 300 000 Kč, která nedosahuje výše 10 000 000 Kč (škoda velkého rozsahu dle § 138 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku). Odvolací soud k tomu konstatuje, že o vlastním reálném prodeji uvedené nemovitosti obžalovaný s vlastníci [REDAKCE] nikdy nejednali a zjištěný skutek vymezený ve výroku o vině je zcela zřejmý zločinem podvodu a o nějakém počítání kupní ceny nemůže být řeč. V tomto kontextu obžalovaný v odvolání namítá, že pokud odůvodnění nalézacího soudu na straně 79. v bodě 111. uvádí, že *jsme o nemovitost měli eminentní zájem a měli jsme poškozenou [REDAKCE] „opakovaně kontaktovat za účelem prodeje nemovitosti“*, aby na té samé straně uvedl, že *„zásadní skutečností zůstává, že obžalovaný nikdy s vlastníci nemovitosti nejednal“*, přičemž v tom shledává vnitřní rozpor rozsudku. O rozpor se nejedná. Poškozená [REDAKCE] (dle výpovědí obžalovaných i svědků z okolí nemovitosti či rodiny poškozené) jakýkoli prodej nemovitosti vyloučila. K vlastnímu jednání o prodeji nemovitosti (tj. k jednání mezi budoucím kupujícím a budoucím prodávajícím tradičně zahrnujícím negociaci ohledně kupní ceny, úschovy a předání nemovitosti atd.) nikdy nedošlo, a nelze tedy provádět početní úkony s „cenou a provizí“. Škodou je hodnota nemovitosti, byť z objektivních důvodů postupu dle § 137 tr. zákoníku je zjištěná znalecká cena podstatně pod úrovní ceny za kterou se nemovitost na trhu dědici poškozené prodává. Obžalovaný dále brojí proti uloženému trestu a náhradě majetkové škody, k tomu se odvolací soud vyjádří níže.

48. Ve vztahu k odvolání obžalovaného [REDAKCE] které písemně odůvodnil obhájce JUDr. Ing. Václav Chum, LL. M. lze uvést, že k námitce, že *nalézací soud nerozlišuje mezi obžalovanými a automaticky přičítá jednání prokázané spoluobžalovanému [REDAKCE] bez jakýchkoliv důkazů*

taktéž obžalovanému [REDAKCE] odvolací soud poukazuje na skutečnost, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] se dopustili zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a o společné jednání se jedná i jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu podvodu, jež je pak naplněn jen souhrnem těchto jednání a dokonce, jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti (články řetězu) působí současně nebo postupně ve vzájemné návaznosti a směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu. Souzené podvodné jednání se uskutečňovalo postupně ve více krocích na sebe navazujících a obžalovaný [REDAKCE] ve výpovědi ze dne 5. 9. 2019 často užívá množné číslo – viz např. na č. l. 47 / sv. 1; k dotazu: *Kupní smlouvu na nemovitost jste vyhotovoval vy sám?* Odpovídá: *Vyhotovili jsme ji s panem [REDAKCE] nevím už, jestli on měl nějaký připravený návrh a já to kontroloval.* O tom jak se na návrh na vklad do katastru nemovitostí dostaly „podpisy“ poškozených podrobně vypověděl své výpovědi obžalovaný [REDAKCE].

49. Z hlediska procesního obžalovaný vytkl, že nalézací soud nesprávně právně posoudil námitku nezákonného spojení údajného jednání obžalovaného [REDAKCE] ve kterém je spatřován trestný čin podvodu a jednání obžalovaného [REDAKCE] ve kterém je spatřován trestný čin vraždy a dále, že soud prvního stupně nerozhodl o návrhu na vyloučení ze společného řízení. Odvolatel dále vytkl, že soud nesprávně právně posoudil námitku místní nepříslušnosti orgánů činných v přípravném trestním řízení a nesprávně právně posoudil námitku porušení ustanovení o doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Dále obžalovaný namítá, že nalézací soud nesprávně právně posoudil námitku nezákonnosti domovní prohlídky ze dne 5. 9. 2020 a brojí proti nesprávně zjištěné ceně nemovitosti.

50. K námitkám procesní povahy doplňuje odvolací soud, že soud prvního stupně nemusí nijak formálně rozhodovat o návrhu na vyloučení ze společného řízení. Názory obžalovaného v tomto ohledu jsou nesprávné. Nalézací soud rozhoduje usnesením dle § 23 tr. řádu ve chvíli, kdy řízení o některém z trestných činů, anebo proti některému z obviněných vylučuje ze společného řízení. O podnětu, respektive návrhu, kterým se některá z procesních stran trestního řízení tohoto postupu domáhá, nemusí nijak, a to ani neformálně (prostým sdělením stanoviska o nevyloučení) rozhodnout. Proto namítaná skutečnost, že nedošlo-li k rozhodnutí o návrhu na vyloučení ze společného řízení, zakládá toto vadu řízení, je nesmysl. Nejedná se o žádnou vadu trestního řízení, natož pak vadu podstatnou, která by měla vliv na správnost rozhodnutí ve věci. O procesní námitce údajné místní nepříslušnosti orgánů činných v přípravném trestním řízení je pojednáno výše. Námitku nezákonnosti domovní prohlídky ze dne 5. 9. 2020 musí odvolací soud odmítnout. Tento úkon trestního řízení byl proveden zákonnou formou nevzbuzující žádné pochybnosti. V podrobnostech vrchní soud odkazuje na část 46 na č. l. 33 – 34 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu. Stejně tak nevidí odvolací soud porušení zákonných ustanovení ohledně usnesení o zahájení trestního stíhání u obou obžalovaných. Ve vztahu k ceně nemovitosti musí odvolací soud odkázat na odůvodnění rozsudku v části 71 – 72 na č. l. 44 – 46, ze které plyne, že znalecky „zjištěná“ cena uvedená ve výroku rozsudku je vskutku cenou minimální a cena tržní je pravděpodobně více než dvojnásobná. Uvedení této zjištěné ceny ve výroku rozsudku tedy nemohlo obžalovaného [REDAKCE] nijak poškodit, naopak uvedená částka je v jeho prospěch. Výše uvedené námitky jsou opakováním těch, které zazněly před prvním soudem a se kterými se tento soud v odůvodnění rozsudku podrobně a správně vypořádal.

51. Pokud obžalovaný navrhl odvolacímu soudu doplnit dokazování znaleckým posudkem č. 2488/2020 ze dne 26. 3. 2021 a dodatkem č. 1 znaleckého posudku č. 2488/2020 ze dne 26. 3. 2021 znalce prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., LL.M., DrSc. popř. výsledkem tohoto znalce, pak odvolací soud shledal uvedené důkazy nadbytečnými, neboť akceptuje podrobně

závěry soudu prvního stupně na čísle listu 63 – 70, jak odvolací soud uvádí výše. V uvedené trestní věci není třeba provádět žádné další dokazování, neboť kvalita i kvantita důkazů již ve věci provedených pro meritorní rozhodnutí spolehlivě postačuje.

52. K argumentům uvedeným v odvolání [redacted], které podal v jeho prospěch obhájce JUDr. Michal Paule zmocněný otcem [redacted] lze uvést, že jsou opakováním argumentů, která vytkl v odvolání obžalovaného [redacted] obhájce JUDr. Beneš a odvolací soud se s nimi výše vypořádal. Pokud odvolatel dále zpochybnil motiv vraždy, neboť je nesmyslné, aby vlastníka nemovitosti obžalovaný zavraždil v době, kdy nedošlo k převodu vlastnického práva, lze bez dalšího odkázat na soudem zjištěný skutkový děj uvedený ve výroku o vině v části: *...následně se obžalovaný vrátil vlakem do České republiky a následně v úmyslu dokončit podvodný převod předmětné nemovitosti dne [redacted] 2019 obžalovaný [redacted] zajišťil na poště v [redacted], ověření kopie shora uvedené „Smlouvy kupní“, zároveň téhož dne obžalovaný [redacted] připravil formulář označený jako „Návrh na vklad práva do katastru nemovitostí podle § 14 zákona č. 256/2013 Sb.“, který si stáhl online ze stránek katastrálního úřadu, obžalovaný [redacted] jej poté opatřil falešnými podpisy poškozených [redacted] a [redacted] a dne [redacted] 2019 falešný návrh na vklad společně s falešnou „Smlouvou kupní“ odeslal obžalovaný [redacted] z pošty v [redacted] na pracoviště Katastrálního úřadu [redacted] kam byly listiny doručeny dne 17. 6. 2019 a na základě těchto bylo zahájeno řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí pod sp. zn. [redacted] ale k zápisu vkladu do katastru nemovitostí nedošlo v důsledku zásahu policie...*

Odvolání tohoto obhájce je prosto jakýchkoli podstatných argumentů.

53. Ohledně odvolání, která podaly ve prospěch obžalovaného jeho rodiče (otec [redacted] a matka [redacted]) lze ze strany odvolacího soudu uvést, že odvolání rodičů nemohou zpochybnit závěry nalézacího soudu ohledně hodnocení svědeckých výpovědí rodičů, jak tyto jsou na č. l. 72 – 74 reprodukovány a hodnoceny. Další argumenty jsou laickým opakováním toho, co uvedli již obhájci obžalovaného [redacted] Lze doplnit, že pokud matka zdůraznila, že agresivní povahu obžalovaný nemá a znalci ani nenalezli znaky primární pudové agresivity ani asociální ladění osobnosti, pak toto neznamená, že se obžalovaný nemohl dopustit skutků uvedených ve výroku o vině.

54. Odvolací soud přezkoumal právní kvalifikaci uvedenou ve výroku o vině u obou obžalovaných a dospěl k závěru, že soud prvního stupně nijak nepochybil, když jednání obžalovaného [redacted] bylo právně posouzeno jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. j) tr. zákoníku a jednání obžalovaného [redacted] jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Hodnotící závěry soudu prvního stupně ohledně shrnutí dokazování a vlastní právní posouzení je uvedeno v části 111 – 114 na č. l. 78 – 84 odůvodnění a odvolací soud na něj může pro jeho podrobnost, přehlednost a správnost odkázat.

55. K odvolání státní zástupkyně lze uvést, že soud prvního stupně dostatečně podrobně odůvodnil v části 115 na č. l. 84 – 85 z jakých důvodů ukládá obžalovanému [redacted] výjimečný trest odnětí svobody v trvání 25 let. S tam uvedenými úvahami odvolací soud souhlasí a uložený výjimečný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 25 let není trestem nepřiměřeně mírným. Okolností činu akcentované státní zástupkyní byly soudem prvního stupně dostatečně uváženy. Pokud u veřejného zasedání státní zástupkyně doplnila, že pokud by odvolací soud neshledal návrh na zprísnění trestu odnětí svobody na 30 let důvodným, tak ať k výjimečnému trestu odnětí svobody ve výměře 25 let, uloží trest propadnutí majetku – nemovitostí ve vlastnictví

obžalovaného (budova č. p. ■■■ v obci ■■■ okr. ■■■ včetně pozemku st. p. č. ■■■, na němž tato budova stojí), pak odvolací soud tento trest nevyslovil. S přihlédnutím k okolnostem spáchaného trestného činu a poměrům pachatele se vzhledem k uloženému výjimečnému trestu odnětí svobody ve výměře 25 let a trestu propadnutí věci nejeví odvolacímu soudu nutné uložení dalšího trestu propadnutí majetku za situace, kdy trestný čin podvodu dospěl do vývojového stadia pokusu a uvedená nemovitost vůbec nesouvisí s projednávanou trestní věcí.

56. Obžalovanému ■■■ uložený výjimečný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 25 let není ani trestem nepřiměřeně přísným. Trest odpovídá hlediskům rozhodným pro ukládání trestu, tedy v souzené věci zejména extrémní závažnosti trestného činu. Lze ve stručnosti rekapitulovat, že výjimečný trest v podobě trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let může být uložen za splnění toho, že závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Současně musí být zároveň splněny obecné podmínky uvedené v § 54 odst. 1 větě druhé tr. zákoníku, tedy že jde o takový zvláště závažný zločin, u kterého tr. zákoník ve zvláštní části uložení výjimečného trestu výslovně dovoluje. Otázku, zda obžalovaný ■■■ spáchal zvláště závažný zločin velmi vysoké závažnosti, posoudil nalézací soud v části 115 na č.l. 84 odůvodnění a dospěl s ohledem na konkrétní okolnosti případu, že spáchaný zvláště závažný zločin je s ohledem na všechny rozhodné okolnosti určující tuto závažnost podstatně závažnější (společensky škodlivější) případ naplnění příslušné skutkové podstaty, než jaký postačuje pro uložení alternativně stanoveného trestu odnětí svobody do 20 let. Nalézací soud správně uzavřel, že citované podmínky pro uložení výjimečného trestu jsou u obžalovaného ■■■ splněny, když velmi vysoká závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu vraždy vyplývá ze zvláště zavrženíhodné pohnutky, ze zavrženíhodného způsobu provedení trestného činu, když nejdříve získal důvěru jednoho z poškozených, tohoto využil ke svým účelům a poté jej jako přebytečného odstranil a druhou poškozenou odstranil jako osobu, která by mohla jeho plány zhatit, dále z fatálního, napravitelného a neodčinitelného následku, dále velmi vysokou závažnost činu pachatele odůvodňuje též spáchání zločinu v souběhu s jiným zvláště závažným zločinem, když tyto okolnosti ve svém souhrnu umožňují učinit závěr, že spáchaný čin je i v rámci kategorie zvláště závažného zločinu intenzitou naplnění těchto okolností závažnější než běžně se vyskytující případy spáchání zvláště závažného zločinu.

57. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný ■■■ zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Zařazení obžalovaného do přísnějšího typu věznice je za splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku (v případě že byl uložen výjimečný trest) zcela zákonné.

58. Obžalovaný ■■■ soudu prvního stupně vytýká, že u uloženého trestu odnětí svobody v trvání 5 let vůbec nezohlednil délku trestního řízení, která v době odvolacího řízení trvá skoro tři roky a k medializaci případu a zejména dosavadní bezúhonnosti obžalovaného ■■■ a k dobré prognóze jeho resocializace. Odvolací soud k tomu uvádí, že z úvah soudu prvního stupně na č.l. 85 odůvodnění vyplývá, že nalézací soud dostatečně posoudil rozhodná zákonná kritéria pro ukládání trestu. Z příslušné pasáže odůvodnění plyne, že *ohledně obžalovaného ■■■ soud také přihlédl ke skutečnosti, že dosud vedl řádný život, tedy k polehčující okolnosti ve smyslu § 41 písm. p) tr. zákoníku. Soudem nebyly shledány žádné mimořádné okolnosti případu či poměry pachatele, které by jej vedly k závěru využít § 58 tr. zákoníku, tedy ukládat trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby, která v případě trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 tr. zákoníku činí 5-10 let, a soud ukládal nepodmíněný trest odnětí svobody při samotné spodní hranici zákonné trestní sazby, tedy v trvání pěti let za současného zařazení obžalovaného pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou – za splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, přičemž soud zohlednil i skutečnost, že mu vedle trestu odnětí svobody byl ukládán i důrazný trest peněžitý. Znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie i u tohoto obžalovaného shledali, že jeho resocializace je možná a velmi dobrá.*

59. K uvedenému odvolací soud doplňuje, že trest uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby těžko může být trestem nepřiměřeně přísným, a to i s ohledem na to, že zvlášť závažný zločin spáchaný obžalovaným spočíval v mimořádně sofistikovaném podvodném jednání zahrnujícím více postupných kroků s důslednou koordinací jednotlivých dílčích jednání a k zamýšlenému následku nedošlo pouze v důsledku zásahu policie, která předmětnou nemovitost zajistila jako nástroj trestné činnosti. Jednalo se o tzv. ukončený pokus, protože obžalovaní učinili vše, co pokládali za nezbytné k dokonání trestného činu, avšak k jeho dokonání přesto nedošlo.

60. Pokud odvolatel argumentuje délkou trestního řízení, lze k tomu konstatovat, že judikatura Ústavního soudu ČR (shodně s judikaturou ESLP) svědčí pro názor, že není možné určit konkrétní hranici pro nepřiměřenou délku trestního řízení a je třeba volit individuální přístup dle konkrétních okolností případu. Na podkladě nálezu II. ÚS 535/03 ze dne 6. 9. 2006 byl učiněn přibližný zobecňující závěr, že dobu trvání trestního řízení delší než šest let je třeba považovat za spíše výjimečnou a v případě absence zřejmých a významných důvodů pro překročení této hranice nelze trvání trestního stíhání v délce vyšší tolerovat. *Odvolací soud je názoru, že délka trestního řízení v souzené věci je odpovídající složitosti věci a rozhodně ji nelze považovat za jakkoli nepřiměřenou.* K tomu lze připomenout načasování podání obžalovaného [REDAKCE] označené „Námítka místní nepřislušnosti soudu“ těsně před zahájením závěrečných řečí u městského soudu. I přes opakování hlavního líčení u krajského soudu nebyly ve věci zjištěny žádné průtahy. Námítka, že délka trestního řízení by se měla odrazit v mírnějším trestu je tedy nedůvodná. Argumentace medializací věci je za situace, kdy obžalovaný byl uznán vinným zvlášť závažným zločinem, bezpředmětná.

61. Přes výše uvedené měl obžalovaný [REDAKCE] možnost, jak dosáhnout mimořádného snížení trestu odnětí svobody. Touto možností byl postup podle § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, tedy za předpokladu, pokud by obžalovaný [REDAKCE] před soudem prvního stupně po přednesení obžaloby prohlásil svou vinu a přesvědčil tak soud, že pochopil nesprávnost svého vlastního jednání a že k jeho nápravě postačí i trest kratšího trvání, tedy trest pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. Obžalovaný [REDAKCE] však využil svého zákonného práva hájit se jakýmkoliv způsobem, který sám uzná za vhodný, zvolil naivní popěrnou obhajobu a soud prvního stupně nepochybil, pokud uložil trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Uložení (vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného zvlášť závažného zločinu) spíše mírného trestu odnětí svobody odůvodnil soud prvního stupně tím, že vedle trestu odnětí svobody byl ukládán i důrazný trest peněžitý.

62. Soud prvního stupně uložení peněžitého trestu zdůvodnil tak, že obžalovaný byl odsouzen za spáchání pokusu trestného činu majetkového charakteru, kterým se pro sebe a pro jiného snažil získat majetkový prospěch ve smyslu § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku. Peněžitý trest spočívá v zaplacení 500 celých denních sazeb s vyšší denní sazby 10 000 Kč, tedy celkem 5 000 000 Kč. Majetkové poměry obžalovaného [REDAKCE] dle prvního soudu dokládají, že je v jeho finančních možnostech peněžitý trest uhradit, neboť obžalovaný je zaměstnán s pravidelným příjmem – deklaroval zaneprázdněnost v práci při jeho neúčasti u konaných hlavních líčení, opakovaně také podnikal a podniká nákladné cesty do zahraničí a zjevně i přes svůj poměrně nízký věk disponoval vysokými finančními částkami. Proti tomu brojil obžalovaný ve svém odvolání a akcentoval skutečnost, že nalézací soud před uložením peněžitého trestu dostatečně nezjistil osobní a majetkové poměry obžalovaného i jeho závazky.

63. Odvolací soud k tomu uvádí, že peněžitý trest může být uložen vedle jiného druhu trestu za podmínky, jestliže pachatel úmyslným trestným činem získal nebo se snažil získat pro sebe nebo pro jiného majetkový prospěch (§ 67 odst. 1 tr. zákoníku). Tato podmínka je splněna. Dalším důležitým hlediskem pro uložení peněžitého trestu je osoba obžalovaného [REDAKCE] a jeho

poměry. Jde tedy o okolnosti, které nalézací soud zhodnotil při úvahách o druhu a výměře ukládaného trestu, a to za situace, že osoba obžalovaného nebyla shledána jako taková, že by bylo zřejmé, že peněžitý trest by byl nedobytný. K uvedenému odvolací soud doplňuje, že orgány činné v trestním řízení zjišťovaly majetkové poměry obžalovaného [REDAKCE] o čemž svědčí obsah protokolu o výslechu obviněného [REDAKCE] na č. l. 43 – 51 / sv. 1 při kterém uvedl, že je „OSVČ“ (č. l. 43 / sv. 1) a že: *Hotovost použitá při tomto obchodu pocházela ze dvou zdrojů, a to české koruny z mých financí, které mám především od prarodičů.* (č. l. 47 / sv. 1). Dále k otázce komisaře: *Kolik vlastních prostředků jste do celého obchodu investoval a kolik pan [REDAKCE]?* Odpověděl: *Já jsem investoval 4,25 milionu Kč, pan [REDAKCE] cca 400 000 EUR, ale nevímám to tak, že by to byly moje a jeho peníze, ale jako společné peníze nebo něco takového.* (č. l. 49 / sv. 1). Na otázku státního zástupce: *Čímž se živíte?* Odpověděl: *Primárně mám peníze od prarodičů, pomáhám panu [REDAKCE] v jeho aktivitách, ale ty nikam nevedou, snažím se rozjet novou stavbu hotelu v [REDAKCE].* (č. l. 50 / sv. 1). Z výpisu spořicího účtu č. [REDAKCE] obžalovaného [REDAKCE] u [REDAKCE] a.s. se sídlem [REDAKCE] plyne, že za období tohoto výpisu 1. 4. 2019 – 15. 7. 2019 byl počáteční zůstatek 19 783 001,38 Kč a konečný zůstatek 15 750 000 Kč. (č. l. 1537-1538 / sv. 4).

64. Odvolací soud tedy uzavírá, že z výše uvedeného plyne, že zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu byly splněny a obžalovaný [REDAKCE] není osobou, u níž by bylo zřejmé, že peněžitý trest by byl nedobytný. Naopak, soud prvního stupně vhodně doplnil trest odnětí svobody na samé spodní hranici trestní sazby odpovídajícím peněžitým trestem a tato kombinace se odvolacímu soudu jeví jako vhodná, zákonná a odpovídající všem rozhodným hlediskům pro ukládání trestu.

65. Obžalovaný [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] v odvoláních dále brojili proti výroku ohledně uložení trestu propadnutí věci (zajištěné částky ve výši 1 500 000 Kč). [REDAKCE] tvrdí, že tyto peněžní prostředky nesloužily jako nástroj trestné činnosti, neboť nebyly v EUREch a skutečnost, že měly být součástí provize pro [REDAKCE], z žádného důkazu neplyne. Finanční částka patří rodičům [REDAKCE]. [REDAKCE] tvrdí, že šlo o zápůjčku společnosti [REDAKCE] spol. s r.o. Nalézací soud odůvodnil v části 115 na č. l. 85 odůvodnění výrok o propadnutí věci tím, že hotovost výši 1 500 000 Kč byla usnesením policejního orgánu Police České republiky, Krajského ředitelství policie [REDAKCE], odboru obecné kriminality SKPV ze dne 16. 9. 2019, č. j. [REDAKCE], podle § 79a odst. 1 tr. řádu zajištěna, neboť tehdy zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že věc je výnosem z trestné činnosti. Tyto finanční prostředky byly zajištěny v rámci domovní prohlídky rodinného domu na adrese [REDAKCE] [REDAKCE] tedy v domě, který obýval obžalovaný [REDAKCE]. Soud prvního stupně měl za to, že předmětné peněžní prostředky nelze považovat za výnos z trestné činnosti, lze však na ně nahlížet jako na nástroj trestné činnosti ve smyslu § 135a tr. zákoníku. Tyto peněžní prostředky sloužily jako nástroj trestné činnosti, a kdy za jejich užití měl být zločin podvodu dokonán. Obžalovaný [REDAKCE] ve výpovědi učiněné v přípravném řízení sdělil, že částka ve výši 250 000 euro měla sloužit jako odměna (druhá polovina odměny – nevratné půjčky – provize) poškozenému [REDAKCE] za zprostředkování převodu nemovitostí ve vlastnictví poškozené [REDAKCE] na [REDAKCE] spol. s r.o. prostřednictvím převodu nemovitosti nejdříve na společnost [REDAKCE] s.r.o. a následnému převodu obchodního podílu této společnosti na [REDAKCE] spol. s r.o. Tento doplatek předmětné částky měl údajně obžalovaný [REDAKCE] předat poškozenému [REDAKCE] při schůzce v rekreačním objektu ve [REDAKCE], jelikož však obžalovanému [REDAKCE] do této částky něco chybělo, zaslal částku ve výši 1 750 000 Kč obžalovaný [REDAKCE] na účet [REDAKCE] spol. s r.o., aby jim ještě nějaká hotovost zbyla. Tato částka však poškozenému předána nebyla. Z tohoto je zřejmé, že se jednalo o poskytnutí finančních prostředků do dispoziční sféry obžalovaného [REDAKCE], které měly být použity na konkrétně stanovený účel. Právě i za užití těchto finančních prostředků měl být zločin podvodu spáchán.

Trest propadnutí věci je pak ukládán ve vztahu k oběma obžalovaným, jelikož není postavené na jisto, komu z obžalovaných svědčí vlastnické právo ke shora uvedeným peněžním prostředkům a hlásí se k nim oba dva, když je považují za peníze společné.

66. K uvedenému odvolací soud uvádí, že z obsahu protokolu o výsledku obviněného [REDAKCE] na č. l. 43 – 51 / sv. 1 plyne, že na otázku komisaře: *Kolik přesně peněz jste dal panu [REDAKCE] aby je předal panu [REDAKCE]?* Obviněný [REDAKCE] odpovídá: *Pan [REDAKCE] měl předávat 250 000 EUR, a do této sumy mu mělo chybět, takže jsem se rozhodl mu poslat zmíněných 1 750 000 Kč, aby nám ještě nějaká hotovost zbyla.*

67. Z výpisu spořicího účtu č. [REDAKCE] obžalovaného [REDAKCE] u [REDAKCE] a.s. se sídlem [REDAKCE] plyne, že odchozí platba dne 30. 5. 2019 odešla na vrub účtu [REDAKCE] patřící společnosti [REDAKCE] spol. s r.o. Přestože platba šla z účtu [REDAKCE] na účet společnosti [REDAKCE] spol. s r.o. nemůže se vzhledem k uvedenému vyjádření obžalovaného [REDAKCE] jednat o zápůjčku této společnosti, ale hotovost byla [REDAKCE] zaslána do dispoziční sféry [REDAKCE], aby ji [REDAKCE] předal [REDAKCE]. Z tohoto vyplývá, že závěr o tom, že se jedná o finanční prostředky, za jejichž užití měl být čin podvodu spáchán je bez pochybností a bylo třeba uložit trest propadnutí věci, neboť se jedná o nástroj trestné činnosti. Okolnost, že finanční prostředky vybrané z účtu pro poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] nevyměnil za eura, který to údajně takto požadoval, a držel je v korunách, je ve vztahu k tomu, že tato hotovost je nástrojem trestné činnosti irelevantní. Finanční prostředky, které byly nalezeny při domovní prohlídce u obžalovaného [REDAKCE], nejsou o finanční prostředky rodičů obžalovaného [REDAKCE] ale jedná se o finanční prostředky zasláné [REDAKCE] [REDAKCE] který si tyto finanční prostředky ponechal a nakládal s těmito prostředky jako vlastními v hotovosti 1 500 000 Kč. Tyto ukrýl u sebe doma, o čemž svědčí protokol o domovní prohlídce na adrese [REDAKCE] [REDAKCE], což je bydliště obžalovaného [REDAKCE], kde byla v pokoji obžalovaného v tašce [REDAKCE] ve spodní části skříňky vedle šatní skříně nalezena v podobě 300 ks bankovek o hodnotě 5 000 Kč, kdy bankovky byly ve třech svazcích svázaných páskou. Z vyjádření obžalovaného [REDAKCE] na č. l. 49 / sv. 1 plyne, že uvedené peníze považuje za peníze společné (s [REDAKCE]), a proto nalézací soud nepochybil, když podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku oběma obžalovaným uložil trest propadnutí věci, a to zajištěných peněžních prostředků ve výši 1 500 000 Kč.

68. V adhezním řízení bylo také soudem prvního rozhodováno o náhradě škody a o náhradě nemajetkové újmy. Poškozená Církev [REDAKCE] se připojila se svým nárokem na náhradu škody vzniklé v souvislosti poškozením osobního motorového vozidla zn. [REDAKCE] [REDAKCE] RZ [REDAKCE]. Nalézací soud po právu přiznal nárok na náhradu škody a podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal oba obžalované povinností nahradit společně a nerozdílně poškozené Církvi [REDAKCE] způsobenou škodu ve výši 31 197 Kč.

69. S nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy vůči oběma obžalovaným připojili pozůstalí poškozeného [REDAKCE]. Soud prvního stupně posoudil oprávněnost a výši nároku na nemajetkovou újmu pozůstalých po zemřelém [REDAKCE] ohledně nemajetkové újmy – duševních útrap ve smyslu § 2959 občanského zákoníku se zohledněním doporučujícího stanoviska Nejvyššího soudu ČR z rozsudku ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015 i nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 3456/15 a dospěl k závěru, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému [REDAKCE] uložena povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE], jakožto matce zemřelého, nejvyšší částku na nemajetkovou újmu ve výši 500 000 Kč, a bratrům zemřelého, s ohledem na pokrevní přízeň, avšak podle menší intenzity vzájemných vztahů - poškozenému [REDAKCE] nar. [REDAKCE], způsobenou škodu ve výši 40 496,50 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč a poškozenému [REDAKCE] nar. [REDAKCE], způsobenou škodu ve výši 16 894,50 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč.

70. Nalézacím soudem dále byli podle § 229 odst. 1, 2 tr. řádu poškozeni [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] odkázáni se svým nárokem vůči obžalovanému [REDAKCE] a se zbytkem svých nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť jednak podle výsledků dokazování nebyl pro vyslovení povinnosti k náhradě škody a nemajetkové újmy v penězích vůči obžalovanému [REDAKCE] podklad a jednak uplatněný nárok těchto poškozených převyšuje přiznanou a odůvodněnou nemajetkovou újmu.

71. Obžalovaní ve svých odvoláních neuvedli konkrétní výtky vůči výroky na náhradu škody a nemajetkové újmy. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal uvedené výroky a zjistil, že výrok o náhradě majetkové škody týkajících se poškozeného [REDAKCE] je nesprávný. [REDAKCE] bratr poškozeného [REDAKCE] se připojil s nárokem na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy proti oběma obžalovaným (č. l. 4413 - 4415 / sv. 15) a požadoval uhradit majetkovou újmu ve výši 40 496,50 Kč, která se stává z částky 16 894,50 Kč jakožto poloviny nákladů vynaložených na vypravení pohřbu a částky ve výši 23 602 Kč, jakožto odměny notáře projednávajícího dědictví po zesnulé oběti. Ohledně nároku poškozeného [REDAKCE] na náhradu škody spočívající ve vyplacené odměně notářky ve výši 23 602 Kč za projednání pozůstalosti je odvolací soud toho názoru, že výdaje pozůstalých spojené s projednáním dědictví nejsou v příčinné souvislosti s jednáním škůdce, který odpovídá za smrt zůstavitele. K tomu lze odkázat na Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015 sp. zn. 25 Cdo 5083/2014 ze kterého plyne, že nároky, jež nejsou založeny zákonem, nelze konstituovat ani rozhodnutím soudu, nehledě k tomu, že výdaje pozůstalých spojené s projednáním dědictví po zemřelém nejsou v přímé příčinné souvislosti s jednáním škůdce, za nějž odpovídá. Odměna notáře za projednání dědictví souvisí též s tím, že dědic nabývá majetkovou hodnotu po zůstaviteli. Příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou pak nelze dovodit ze skutečnosti, která je již sama následkem, za nějž škůdce odpovídá z jiného právního důvodu. Ostatní výroky, jimiž byla pozůstalým přiznána náhrada majetkové škody a nemajetkové újmy, byly odvolacím soudem shledány bez vad. Prvý soud respektoval platnou judikaturou ustálená kritéria pro její určení s tím, že pro výši náhrady nemajetkové újmy je klíčová kvalita vzájemného vztahu a v tomto ohledu přiznané částky nemajetkové adekvátně diferencoval. Oběma bratrům poškozeného dále přiznal náhradu majetkové škody odpovídající polovině nákladů vynaložených na vypravení pohřbu (§ 2961 občanského zákoníku).

72. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně pojal adhezní výrok, kterým přiznal náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy všem pozůstalým poškozeným do jediného výroku a stejně tak koncipoval jediný odkazný výrok, musel odvolací soud zrušit celý výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy pozůstalým poškozeným a shodně i celý odkazný výrok.

73. Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal odvolání obžalovaného [REDAKCE] otce obžalovaného [REDAKCE] a matky obžalovaného [REDAKCE] částečně důvodnými ve vztahu k vadnému výroku o náhradě majetkové škody u poškozeného [REDAKCE], byť z jiného než odvoláními vytýkaného důvodu, přistoupil ke zrušujícímu výroku podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu z podnětu uvedených odvolatelů. Odvolací soud tedy podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] otce obžalovaného [REDAKCE] a matky obžalovaného [REDAKCE] částečně zrušil, a to ve výroci o náhradě majetkové škody a nemajetkové újmy týkajících se poškozených [REDAKCE] a [REDAKCE].

74. Podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen nahradit poškozené [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] nemajetkovou újmu ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

500 000 Kč, poškozenému [REDACTED], nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč a poškozenému [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] nemajetkovou újmu ve výši 100 000 Kč.

75. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDACTED] povinen nahradit poškozenému [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] majetkovou škodu ve výši 16 895 Kč a poškozenému [REDACTED] nar. [REDACTED] bytem [REDACTED] majetkovou škodu ve výši 16 894,50 Kč.

76. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odkazují se svými nároky na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy proti obžalovanému [REDACTED] na řízení ve věcech občanskoprávních.

77. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] odkazují se zbytky nároků na náhradu majetkové škody a nemajetkové újmy proti obžalovanému [REDACTED] na řízení ve věcech občanskoprávních.

78. Kromě vadného výroku o náhradě majetkové škody u poškozeného [REDACTED] shledal odvolací soud ostatní výroky soudu prvního stupně bez vad a rovněž odůvodnění soudu prvního stupně hodnotí jako správné, jasné a úplné a stejně tak i provedené dokazování. To umožnilo odvolacímu soudu, aby na příslušné pasáže odůvodnění, se kterými se ztotožnil, odkázal.

79. Odvolací soud tedy kromě úpravy adhezních výroků ponechal napadený rozsudek beze změn a podle § 256 tr. řádu odvolání obžalovaného [REDACTED] a odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku *není* další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Praha 29. června 2022

JUDr. Jiří Lněnička, v. r.
předseda senátu

Vypracoval:
Mgr. Petr Hovorka

[REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]